

Giới thiệu Ông Xã Cầm Thú Không Đáng Tin

Edit: Nhóm Editor Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Tổng An Cửu sinh ra trong gia đình quyền thế nhưng cha mẹ lại ly hôn, không ai quan tâm tới cô, khiến cô tự tạo ra cho mình một lớp vỏ bọc mạnh mẽ, phá phách, cô lại thích học lại lớp 12 không muốn lên đại học. Cũng vì vậy mặc cho cha mẹ phản đối kịch liệt cô vẫn quyết định kết hôn với Phó Thần Thương một người mà cô không quen biết chỉ mới gặp một lần. Liệu cuộc hôn nhân này sẽ đi tới đâu?

Trích đoạn nhỏ:

(1)

“Cầm thú! Tôi còn là học sinh cấp ba!”

“An Cửu, nếu như vậy tôi còn không có phản ứng, đó chính là không bằng cầm thú! Lại nói em già như vậy còn là học sinh cấp ba?”

“Lại! Già! Vậy! Còn! Không! Già! Bằng! Anh!”

(2)

“Hút thuốc lá?”

“Tuyệt đối không có!”

“Vị giác tới nơi tới chốn của tôi còn không mất tác dụng! Tiền tiêu vật tháng này cắt năm trăm.”

“Tại sao a a a!”

“Uống rượu cắt một ngàn.”

“Anh không phải người!”

“Măng chửi người một chữ ba trăm.”

“...”

“Nếu như để cho tôi thấy được em đi xem mắt, cắt toàn bộ tiền tiêu vật, mặt khác bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tôi ba ngàn đồng, không có tiền tôi cũng không ngại dùng thịt bồi thường.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thú Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gây họa

Editor: Puck - Diễn đàn

“Vừa đúng ngày mai tổ chức họp phụ huynh, kêu phụ huynh của em cần phải tới đây!”

“Em không có phụ huynh!”

Chủ nhiệm lớp đầu đầu không dứt nhìn học sinh có vấn đề ở trước mặt rõ ràng trong nhà có thể tìm quan hệ vào bất cứ một trường đại học nào của thành phố A, lại đồ thừa không chịu đi, cứ thế học lại hai năm lớp mười hai, bây giờ còn chuẩn bị học lại năm thứ ba.”

“Bạn học Tổng An Cửu, tôi cũng cần nói một chút với phụ huynh của em!”

Hôm nay đánh giá học phần, hùng hài từ * này lại sáu môn cộng lại là một con số, quả thật đập bể sân của ông. Quan trọng nhất là, hôm nay con bé còn chọc phải một cái sọt lớn.

(*) hùng hài từ: đứa nhỏ nghịch ngợm, xáo trộn mọi thứ, phá hủy và không tuân theo quy tắc

Bối cảnh của cô học sinh này thật sự hơi phức tạp. Trong nhà là nhân vật nổi tiếng của thành phố A, khi còn nhỏ cha mẹ đã ly hôn, hiện giờ mỗi người đều có gia đình riêng, cũng đều vừa sinh đứa bé, ít quan con bé.

Chỉ có điều cũng trách chính con bé thật sự quá phản nghịch, vô pháp vô thiên, không ai quản được.

Chuyện gì không thể làm con bé cố tình đi làm, ví dụ như con bé có sở trường về khoa xã hội, lại cứ chọn khoa tự nhiên; mái tóc dài thẳng đẹp là thế, lại muốn cắt bỏ giống như một tomboy, còn nhuộm thành màu vàng, mặt khác hút thuốc lá say rượu đánh nhau của trai đẹp, chuyện học sinh xấu làm đều không sót một cái.

“Muốn kêu chính thầy kêu!” Tống An Cửu tỏ vẻ không nhịn được, xoay người rời đi.

Chủ nhiệm lớp vỗ bàn một cái, “Đứng lại, em đây là có thái độ gì! Hôm nay em đánh bạn học Tiết Hạo thành như vậy, đến bây giờ trong năm nay đã bị ghi ba lỗi nặng! Lần này nếu xử lý không tốt, trường học hoàn toàn có thể đuổi học em! Chúng tôi phải cho đối phương một công đạo!”

“Tôi biết rõ trong nhà em có tiền có thế, nhưng người bị em đánh cũng không trêu chọc! Đến lúc đó thật sự náo loạn lên, ai cũng không thể lưu em lại!”

Nét mặt không thêm đếm xỉa tới của Tống An Cửu cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt, cô quả thật cái gì cũng không quan tâm, cũng không quan tâm sự kiện đuổi học này bao nhiêu.

Nhưng mà, cô không muốn rời khỏi trường học. Chỉ có chuyện này không muốn.

Nhưng mà, mới vừa hoàn toàn trở mặt với bên kia, cô tuyệt đối sẽ không trở về yêu cầu bọn họ, cầu xin cũng chỉ có quả trách không phân tốt xấu.

Chủ nhiệm lớp thở dài, “Em cũng nên trưởng thành, chẳng lẽ chuẩn bị cứ không cam chịu cầu tiến như vậy sao?”

Về mặt Tống An Cửu hơi hoảng hốt, trên thế giới này, có lý do để cho cô không cam chịu cầu tiến sao?

Có một người như vậy, khiến cho cô trở nên tốt đẹp, biến thành đáng yêu người thích sao?

Không có.

Cố gắng nữa lại có ý nghĩa gì?

“Biết rồi.” Tống An Cửu bỏ lại một câu lập lòe nước đôi, xoay người đi ra phòng làm việc.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi tan học, trở lại căn phòng trống không, phòng cưới của cô.

Ngây ngốc thật lâu mới gọi điện thoại.

“A lô...”

“An Cửu?” Bờ bên kia đại dương, người đàn ông ở đầu điện thoại bên kia hiển nhiên hơi ngoài ý muốn, không ngờ cô sẽ chủ động gọi điện thoại cho mình.

“...” Tống An Cửu đột nhiên không biết nên mở miệng như thế nào.

Một tuần trước, cũng chính là vào ngày sinh nhật hai mươi tuổi, cô mới vừa đi cục dân chính lĩnh giấy đăng ký kết hôn với người đàn ông này, ngày đó anh có việc gấp đi nước ngoài công tác, vừa đi chính là một tuần lễ.

Trên thực tế, cô cũng mới chỉ gặp người chồng trên danh nghĩa này có một lần.

Tất cả đều giống như một cơn mơ hoang đường không kiểm chế được.

Lấy thân phận của học sinh lớp mười hai kết hôn với người đàn ông mới quen hơn nửa lớn hơn mình tám tuổi, đây đại khái là một lần phản nghịch long trọng nhất trong cuộc đời của cô.

Mà lý do rất đơn giản, cô hận mọi người phản đối, cô tự nhiên sẽ không từ chối!

Tổng Hưng Quốc phản đối, Chu Tinh Di phản đối, Lương Giai Giai càng thêm phản đối mãnh liệt, thậm chí tuyệt thực chống lại, huyền não túi bụi với trong nhà.

Khoảnh khắc khi cô đồng ý người đàn ông kia, trên mặt Lương Giai Giai ừ ừ kéo đến ý hận, nghe cha mẹ chỉ trích chất vấn, có khoái cảm biến thái.

Cô sung sướng tràn trề mà hưởng thụ! Hưởng thụ tư vị sa đọa, hơn nữa sa đọa này còn có thể khiến cho bọn họ cảm thấy khó ở!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thú Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hẹn phụ huynh cho bà xã

Editor: Puck - Diễn đàn

“Thế nào?”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông khiến cho cô phục hồi tinh thần lại.

“Anh... Khi nào trở lại?”

“Có chuyện gì sao?”

“Ừ, có chút.” Tống An Cửu không sợ trời không sợ đất lần đầu tiên quần bách, cuối cùng vẫn nhắm mắt mở miệng, “Ngày mai tôi hẹn phụ huynh.”

“Hả?”

Tống An Cửu hơi tức giận, đã nói rõ ràng như vậy còn chưa rõ sao?

“Anh có thể tới hẹn phụ huynh giúp tôi không!” d.đ.l.q.đ Giống như chịu nhục, cô cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ.

Bà xã mình vừa mới kết hôn kêu anh đi hẹn phụ huynh giúp, người đàn ông ở đầu điện thoại bên kia trầm mặc thật lâu, hình như thật sự không ngờ tới.

Tổ chức hẹn phụ huynh cũng không phải chuyện lý kỳ gì, lý kỳ chính là anh lần đầu tiên đi dự hẹn phụ huynh, không phải cho con của mình, mà là cho bà xã của mình.

Một hồi lâu sau, anh đáp lại: “Có thể.”

Anh lại... Đồng ý?

Gọi số điện thoại chính là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, cô vốn không ôm hy vọng gì.

“Mấy giờ?” Anh hỏi.

“Hả?”

“Mấy giờ đi hẹn?”

“A, hai giờ chiều mai.”

“Biết rồi.”

Ngay sau đó, cô nghe thấy anh ở đầu điện thoại bên kia kêu trợ lý đặt chuyến bay.

“...”

“Còn có việc gì sao?”

“Không có nữa.”

“Ngày mai gặp ở trường học.”

“Ừ.”

Tống An Cửu kinh ngạc cúp điện thoại, trong lòng ít nhiều có chút cảm kích, anh không chỉ đồng ý, còn không hỏi cô vấn đề giống như tại sao không kêu cha mẹ đi hẹn phụ huynh, trên thực tế anh một câu cũng không hỏi nhiều.

Đột nhiên hơi thấp thòm, cô còn chưa nói cho anh biết, không chỉ đi hẹn phụ huynh, cô còn gây họa...

Buổi tối, Tống An Cửu mất ngủ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hai giờ chiều ngày hôm sau, Tống An Cửu đến trường học, đợi ở cửa.

Cuộc họp phụ huynh hôm nay chủ yếu vì trao đổi với phụ huynh về vấn đề điề nguyện vọng. Nếu như không phải bởi vì đánh người, cô vốn không cần mời phụ huynh.

Phụ huynh lục tục tới, thấy cô một thân ăn mặc lung tung lộn xộn đều chán ghét nhú mày.

“Sao Thịnh Căn lại có học sinh như vậy?”

“Chắc không phải của Thịnh Căn! Có phải của Minh Huy ở bên cạnh không?”

“Có thể đi!”

“Ai nói, con bé chính là học sinh của Thịnh Căn, nổi danh treo đuôi xe *, lớp mười hai cũng đã học lại hai năm rồi!”

(*) Treo đuôi xe: ý định ban đầu để treo trang trí ở phía sau xe ngựa, có nghĩa là chân cuối cùng hoặc chân sau, bao gồm cả ý xúc phạm.

“Hả? Thật sao? Sao Thịnh Căn lại thu cả người như vậy? Đừng làm hư đứa bé!”

“Là...”

Tống An Cửu dựa nghiêng vào cổng chính, trong miệng còn ngậm điếu thuốc lá, hoàn toàn mất điếc tai ngơ với mấy lời này.

Các phụ huynh tụ tập càng lúc càng nhiều, cho đến khi họp phụ huynh bắt đầu, thỉnh thoảng có một hai phụ huynh vội vàng chạy tới.

Thời gian chậm rãi trôi đi, đảo mắt đã qua một giờ.

Trên đường Tống An Cửu gọi điện thoại qua, thông báo tắt máy.

Có lẽ vẫn còn trên máy bay đi.

Hai giờ, ba giờ...

Cuối cùng chờ đợi đến khi họp phụ huynh kết thúc anh vẫn không tới.

Ánh sáng chờ đợi giống như đầu mẩu thuốc lá trong tay mai một từng chút một, lòng thấp thỏm cũng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Có lẽ điên rồi, lại có thể biết đi tin tưởng lời một người xa lạ nói...

Cuối cùng, chờ tới là chủ nhiệm lớp, “Rất cuộc tìm được em, đi vào phòng hiệu trưởng với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cẩm Thú Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tuyệt vọng

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong phòng hiệu trưởng, mẹ Tiết Hạo ngồi trên ghế sa lon, dáng vẻ hưng sư vấn tội.

Phó hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm tất cả đều ở đây, cẩn thận từng ly từng tí cầu xin tha thứ.

“Đây là xảy ra chuyện gì? Đợi một ngày cũng không đợi được một giải thích, con trai của tôi cứ bị đánh không như vậy sao? Bị thương còn ở chỗ đó! Vậy nếu lỡ như sau này có chuyện gì, mấy người ai chịu trách nhiệm được!” Tiết phu nhân vênh vào hung hăng chỉ vào lỗ mũi người mà mắng.

Thấy Tống An Cửu đi vào, càng thêm giận dữ sợ, “Mấy người nhìn dáng vẻ con bé xem, còn giống như một học sinh sao? Lại lưu hạng người như thế ở trường học! Trường học các người có phải quá không chịu trách nhiệm không!”

Nói xong chuyển sang An Cửu, “Thật sự không biết cha mẹ cô dạy cô như thế nào!”

Rất dễ nhận thấy trường học đã sớm liên lạc với người nhà của cô trước, nhưng không ai chịu ra mặt mà thôi, cho nên không thể làm gì khác hơn là dẫn bản thân cô tới chịu đựng cơn tức giận của phụ huynh học sinh bị đánh.

Giáo viên chủ nhiệm lúng túng hỏi, “VẬY... Ngài muốn xử lý như thế nào?”

Tình huống bây giờ thật sự khiến cho ông đau đầu nhức óc, hai phe đều không dễ chọc, nhưng mà nếu như cha mẹ của Tống An Cửu mặc kệ, ông đương nhiên nghiêng về phía bên nhà họ Tiết.

Tiết phu nhân nhìn cô giống như nhìn một thứ gì đó đáng ghét, “Nghe nói năm nay cô ta còn phải tiếp tục học lại? Mặc dù Hạo Hạo của chúng tôi năm nay thi không tệ, nhất định có thể vào trọng điểm, về sau không cần ở chung một hoàn cảnh với hạng người như thế, nhưng tuyệt đối không thể khiến thứ người như thế hại nhiều đứa nhỏ hơn!”

“Dạ dạ, chúng tôi biết, cho dù Tiết phu nhân không nói, chúng tôi cũng chuẩn bị xử lý như vậy, theo quy định của trường học, chúng tôi sẽ khai trừ học bạ của học sinh này. Điểm này không thể nghi ngờ, ngài đại khái có thể yên tâm!”

Đôi môi Tống An Cửu run lên, sắc mặt trắng bệch.

Sắc mặt Tiết phu nhân hơi đổi, “Còn có tiền thuốc thang, phí bồi bổ, phí tổn thất tinh thần... Những thứ này cũng cần trả đi! Quan trọng nhất là, tôi muốn phụ huynh của cô ta mang theo cô ta tự mình tới cửa nói xin lỗi! Nếu không chúng ta lên tòa án, để cho cô ta chịu trách nhiệm hình sự, hơn nữa phải xử phạt nặng! Nếu như tôi nhớ không lầm, cô nhóc này đã trưởng thành đi! Hừ, học lại hai năm, dĩ nhiên trưởng thành!”

Người thành phố A nào không biết nhà họ Tiết và nhà họ Tống là kẻ địch lâu năm trên trường kinh doanh, có cơ hội này, sao có thể không cần thận lợi dụng ghê tởm đối phương một phen.

“Chuyện này...” Phó hiệu trưởng khó xử lau mồ hôi, “Bà cũng biết tình hình nhà họ Tống, chuyện này chúng tôi cũng không có cách nào. Gọi điện thoại qua, người bên kia chỉ nói về sau chuyện của Tống An Cửu không liên quan gì tới bọn họ. Huống chi đứa nhỏ này, cũng thật đáng thương...”

Không liên quan gì tới bọn họ sao?

Tròng mắt Tống An Cửu giống như đầm sâu tĩnh mịch.

“Cô ta đáng thương? Chúng tôi bị đánh không đáng thương ngược lại cô ta đáng thương! Còn nữa, cái gì gọi là mấy người không có cách nào! Chuyện xảy ra ở trường, các người sẽ phải phụ trách liên lạc với phụ huynh của đối phương! Phụ trách giải quyết vấn đề! Các người đây là định trốn tránh trách nhiệm sao?”

“Loại người cặn bã thoái hóa đó...” Đang cúi đầu, Tống An Cửu bất môi cười khẩy, “Cậu ta tự làm tự chịu, tôi nên dùng sức một chút đánh gãy gốc rễ của cậu ta khiến nhà họ Tiết tuyệt hậu mới đúng...”

Từng câu từng chữ, hết sức rõ ràng, hoàn toàn đốt lửa giận của Tiết phu nhân lên.

“Đồ dê tiện mày nói gì...” Trong cơn giận dữ Tiết phu nhân vung tay lên.

Nhưng mà, tay kia lại chậm chạp không rơi xuống.

Đầu tiên rơi vào trong mắt chính là một ống tay áo tinh xảo, sau đó một đôi tay có lực, vững vàng giữ cổ tay Tiết phu nhân lại.

Ngay sau đó là khuôn mặt tuần tú ngược sáng như đao khắc của đàn ông, trong tròng mắt thoáng qua tia sáng nguy hiểm, vẻ mặt lại lạnh lùng làm cho người ta run sợ.

Anh đứng ở phía sau cô, bàn tay rơi lên đỉnh đầu vàng hoe không chịu nổi của cô vuốt ve, giống như đối xử với vật báu hiếm có, “Xin lỗi, anh tới trễ.”

Đã không nhớ rõ tư vị của nước mắt, nhưng mà, trong chớp nhoáng này, cô lại cảm thấy hốc mắt chưa xót.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nghịch chuyển

Editor: Puck - Diễn đàn

Bị khí thế của người tới làm cho khựng lại, người trong phòng mắt hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại.

“Mày là ai?” Tiết phu nhân thét chói tai.

“Người giám hộ của Tống An Cửu.” Anh cũng không nói ra thân phận chân thật, dù sao bây giờ cô còn đang đi học, nói ra sẽ có ảnh hưởng không quá

tốt cho cô.

“Mày tới vừa đúng! Nhà họ Tống mấy người đều giáo dục con cái như thế nào.”

Phó Thần Thương vốn không để ý tới người phụ nữ kêu gào ở đối diện, chỉ hơi cúi đầu hỏi người trong ngực, “An Cửu, tại sao đánh người?”

“...” Cô không muốn nói, bởi vì nói cũng sẽ không có ai tin, sẽ không có ai tin tưởng cô.

“Trả lời.” Giọng điệu của anh cứng rắn.

“Đánh chính là đánh, có gì tốt mà hỏi?” Tiết phu nhân chen miệng, sau đó còn định nói gì nữa, lại bị ánh mắt của Phó Thần Thương bức lui.

“Nói chuyện.” Phó Thần Thương thúc giục.

“... Cậu ta bắt nạt tôi trước.” Tống An Cửu rút cuộc mở miệng.

Tiết phu nhân kích động nhảy ra, “Đùa gì thế? Chỉ có mày bắt nạt người khác, ai có thể bắt nạt tới mày? Lại nói bị thương chính là Hạo Hạo nhà tao! Bớt vu cáo người đi!”

Phó Thần Thương không biến sắc, tiếp tục hỏi, “Ở đâu?”

“Bãi đậu xe của trường học.”

Lúc này Phó Thần Thương mới hài lòng ngẩng đầu lên, nhìn về phía người phụ trách, “Bãi đậu xe có camera, lấy băng ghi hình ngày hôm đó!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người sững sốt, bao gồm bản thân Tống An Cửu.

Không chỉ có người khác xác định không phân rõ tốt xấu cho cô, thậm chí ngay cả chính cô đã thành thói quen, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn chứng minh trong sạch.

“Xem ra tôi không đoán sai, mấy người vốn không biết rõ nguyên nhân hậu quả đã định tội cho người khác. Nếu sự tình đúng như An Cửu nhà tôi nói, tôi hy vọng trường học công khai nói xin lỗi trước toàn trường!”

An Cửu nhà tôi...

Bốn chữ, khiến lòng dạ hung ác của Tống An Cửu chấn động một cái.

Phó hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm, chủ nhiệm lớp đều đã mở hơi lạnh, lỗ như... Lỗ như Tống An Cửu không nói dối thì phiền toái.

Tiết phu nhân cũng hơi chột dạ, chỉ có điều nghe lời nói vừa rồi của cậu ta không tìm mình gây phiền toái, cho nên vẫn tồn tại một tia may mắn.

Đang bế tắc, một người vội vàng vàng đi vào.

Vừa vào tới cửa còn liên tiếp tươi cười, “Phó tiên sinh! Ha ha, chút chuyện nhỏ này sao có thể làm phiền ngài tự mình ra mặt, yên tâm, tôi sẽ xử lý tất cả.”

Người đến là hiệu trưởng của Thịnh Cảnh, bình thường rất ít khi ra mặt, đều giao cho phó hiệu trưởng xử lý, không nghĩ tới hôm nay lại có thể biết vội vàng chạy tới như vậy.

Ánh mắt Tiết phu nhân nhìn Phó Thần Thương đã hơi sợ hãi, mới vừa rồi đã cảm thấy cậu thanh niên này không tầm thường, chẳng lẽ thật sự có lai lịch lớn?

Người giám hộ? Nhìn cậu thanh niên này rõ ràng có đáng vẻ không lớn lắm...

Không nghe nói tới nhà họ Tống hay bên Chu Tĩnh Di kia có một nhân vật như vậy?

“Không cần, đã đến như vậy rồi, giải quyết ngay bây giờ đi!” Phó Thần Thương hiển nhiên không cho mặt mũi, chuẩn bị truy cứu tới cùng rồi.

Nhìn người phụ nữ của mình bị bắt nạt thành như vậy, sao anh có thể nhẹ nhõm bỏ qua cho bọn họ được.

Cuối cùng vẫn theo yêu cầu của Phó Thần Thương lấy ra băng ghi hình ngày hôm đó, trong băng hình, Tiết Hạo cản đường Tống An Cửu khiêu khích mấy lượt, Tống An Cửu bỏ mặc, định đi, Tiết Hạo lại không cho, bắt đầu động tay động chân, cho đến khi bàn tay Tiết Hạo đưa lên ngực cô, Tống An Cửu mới không thể chịu đựng được nhấc đầu gối lên, hung hăng nện cạp sách lên mặt cậu ta, sau đó một trận quyền đấm cước đá...

Lúng túng trầm mặc kéo dài mười mấy giây.

Phó Thần Thương ôm lấy Tống An Cửu đứng lên, “Hy vọng ngài mai trường học có thể triệu tập tất cả phụ huynh học sinh công khai giải thích chuyện này.”

Hưng sư động chúng như vậy, rõ ràng cố ý muốn bôi xấu Tiết Hạo rồi.

“Pháp luật quy định công dân hoàn toàn gánh chịu trách nhiệm khi tròn mười sáu tuổi. Tội nói xấu là tù có thời hạn ba năm trở xuống, quản chế hoặc tước đoạt quyền lợi chính trị. Tội dâm ô là tù có thời hạn năm năm trở xuống hoặc tạm giam.” Phó Thần Thương không nhanh không chậm nói, từ vừa rồi xem xong băng ghi hình sắc mặt vẫn lạnh đến dọa người.

“Mày... Mày định làm gì? Chỉ là náo loạn nho nhỏ của tội nhỏ mà thôi, náo loạn đến trước mặt tòa án có phải thật quá đáng không!” Sắc mặt Tiết phu nhân như màu đất, hoàn toàn quên mới vừa rồi là ai luôn miệng kêu gào trên tòa án.

“Có lời gì mời nói với luật sư của tôi.”

Phó Thần Thương nói xong chuyển sang mấy vị giáo viên, thái độ khiêm nhường ôn hòa, “Chuyện lần này, An Cửu nhà tôi cũng có lỗi, nếu như không phải bình thường cô ấy không ngoan, các giáo viên cũng sẽ không hiểu lầm. Sau này còn phải phiền các vị chăm sóc nhiều.”

“Đâu có đâu có, là nên làm! Thật ra thì bạn học Tổng cũng rất thông minh, chính là không quá cố gắng, tin tưởng chỉ cần có thể tập trung học tập nhất định sẽ có chút triển vọng!” Hiệu trưởng được sủng mà kính sợ, vội vàng khách khí nói.

Biết ý của lời này không phải truy cứu trường học, hiệu trưởng rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm. Trong lòng ông biết rõ ràng, cho dù Phó Thần Thương có đáng về không buông xuống, có anh ta bao bọc, trường học cũng tuyệt đối không dám cho Tổng An Cửu “Mang giày chạt”, nhưng anh ta cố ý làm như vậy, có thể thấy được cô bé này có chút phân lượng với anh ta.

Từ đầu tới cuối Tổng An Cửu chỉ núp trong ngực Phó Thần Thương, không nói một lời, nhìn anh ra lệnh vào đâu ra đấy, lật nghiêng cục diện hoàn toàn ngược lại, kéo cô từ trong vùng bùn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Em là bà xã của tôi

Editor: Puck - Diễn đàn

Mở cửa xe, để cô ngồi vào vị trí tay lái phụ.

“Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện... Xin lỗi, mới quen đã cho anh thêm phiền toái, cảm ơn anh giúp một tay.”

“Không cần nói cảm ơn, em là bà xã của tôi.”

Hoàn toàn không ngờ anh sẽ trả lời như vậy, trong lòng Tổng An Cửu chột giật mình.

Bà xã? Cho tới bây giờ cô vẫn không có cảm giác chân thật! Lúc ấy chỉ kích động giật dỗi, chưa bao giờ nghĩ tới cái khác...

Anh vậy mà csai gì cũng không hỏi, không hỏi cô tại sao không giải thích ngay từ đầu, hình như đã sớm nhìn thấu, hiểu rõ tất cả về cô.

Sau đó, Phó Thần Thương không cố kỵ chút nào mang cô đi nhà hàng cao cấp nhất thành phố A, nếu không phải nhìn khuôn mặt như giấy chứng nhận thông hành này của Phó Thần Thương, một mình cô đứng ngoài cửa có thể bị đánh đi một trăm lần.

Com nước xong, Phó Thần Thương mang cô đi tới một hội sở tạo hình.

Nhìn anh vẫn đánh giá tóc của mình, Tổng An Cửu vội nói, “Tóc của tôi vừa mới cắt, không cần sửa.”

“Vào đi thôi!”

Vẫn bị dẫn theo vào, mới vừa rồi nợ anh một nhân tình lớn, Tổng An Cửu cũng không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là đi vào theo anh, không biết anh định làm gì.

Vừa tiến vào thì có thợ trang điểm quen biết tiến lên đón.

“Phó tiên sinh, sao hôm nay có rảnh rỗi qua...” Lời nói còn chưa dứt, nhìn thấy Tổng An Cửu đi theo sau lưng anh, kinh ngạc đến miệng có thể nhét được một trái trứng gà, nhưng tu dưỡng chuyên nghiệp tốt đẹp khiến cho anh nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, “Vị này là?”

Phó Thần Thương không trả lời, “Bố trí một nhà tạo hình nữ tới đây.”

“Xin chờ một chút.”

Rất nhanh có một người phụ nữ tới, “Xin chào ngài, tôi là Tina! Xin hỏi Phó tiên sinh có cần dặn gì?”

“Màu sắc này có thể tẩy đi không?” Phó Thần Thương hỏi. Bàn tay đặt trên tóc Tống An Cửu như có bất mãn xoa nhẹ hai cái.

Tina khó xử nói, “Tẩy không sạch, chỉ có thể nhuộm.”

“Vậy thì nhuộm thành màu đen.”

“Tôi không muốn!” Tống An Cửu nghe vậy lập tức từ chối, lại bị hai bàn tay to lớn đè bả vai lại không thể động đậy.

“Học sinh nên có dáng vẻ của học sinh!”

“Tôi có dáng vẻ gì không cần anh quan tâm!”

Quả nhiên, anh không khác gì người khác! Tống An Cửu lập tức rơi vào tình trạng báo động.

Thợ trang điểm bị dọa đến im lặng không nói, cô còn chưa từng gặp ai dám nói chuyện như vậy với Phó Thần Thương! Toàn thân kim loại nặng què mùa này, kiểu tóc bờm ngựa không hợp thời, người phụ nữ có kiểu tóc cắt nhuộm khoa trương này rốt cuộc là ai?

“An Cửu!” Phó Thần Thương cau mày.

“Anh nhìn không quen có thể không nhìn! Ai cho anh nhìn!”

“Tống An Cửu!” Từng câu từng chữ tỏ rõ chủ nhân của nó giờ phút này bất mãn mãnh liệt.

Cô càng ngày càng kích động, “Anh cho rằng anh là ai! Tại sao lại vung tay múa chân với tôi! Anh...”

Một giây kế tiếp, không khí trầm mặc, môi Tống An Cửu bị người che lại.

Hung hăng mút hút cắn môi cô, tiếp theo dùng vài phần sức lực, cánh cáo nắm lấy cằm của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị lớp trang điểm đậm che phủ, “Em nói tôi là ai? Tống An Cửu, hình như em còn chưa nhận rõ thân phận của mình!”

A a a! Trái tim thủy tinh của tất cả thợ trang điểm nhìn lên tan nát rơi đầy đất rồi!

Son môi giả rẻ của nhan sắc quý dị kia có độc hay không! Mẹ nó khẩu vị của Phó Thần Thương lúc này trở nên nặng như vậy rồi! Quá nặng mẹ nói rồi! Lại có thể hôn lên khuôn mặt như thế này! Quý lạ! Điều này khiến cho bọn họ lẫn lộn trong ngành thời trang như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Già mà không kính

Editor: Gà

"Nếu cứ tiếp tục không nghe lời tôi... tôi không ngại tiến em về nhà họ Tống, hoặc nhà họ Lương đâu?"

Tống An Cửu tức giận đến cả người phát run, không nói nên lời.

"Lần trước đi vội quá, chưa kịp xử lý em! Bây giờ, chúng ta cứ từ từ thôi!" Phó Thần Thương ngồi xuống ghế sa lon, cầm tờ báo khoan thai đọc.

"Giúp cô ấy nhuộm màu."

"Tháo trang sức."

"Chăm sóc da cơ bản là được."

"Thay quần áo."

"Bộ màu hồng kia."

"Đáy bằng."

"Ừ..... Màu hồng luôn."

"Màu hồng."

.....

Một câu là một mệnh lệnh, Tina và nhóm trợ lý loay hoay xoay quanh, tượng gỗ Tống An Cửu để mặc cho người định đoạt, ánh mắt lại oán hận nhìn anh chăm chăm.

"Anh Phó, xong rồi." Tina hài lòng đánh giá Tống An Cửu đã hóa trang xong, trong mắt đều là sự sùng bái sâu sắc với Phó Thần Thương.

Ánh mắt phải sắc bén lắm mới có thể nhìn ra đây là ngọc thô chưa được mài dũa đấy! Bây giờ nhìn lại cô bé này quả thật chính là một búp bê lạnh lợi vô cùng. Mắt to, môi nhỏ, sống mũi cao, sắc môi anh đào trông rất đẹp, lông mày rất cao, cho nên trông càng trẻ con. Vóc dáng không cao, nhưng trước sau lồi lõm, hai chân thon dài thẳng tắp, tỷ lệ hoàn mỹ. Nhưng vì da trang điểm quá nhiều không dưỡng, ở tuổi này của cô chỉ cần bảo dưỡng một chút có thể hoàn toàn khôi phục, nhìn làn da trên cổ cô cũng biết, hầu như không thấy được lỗ chân lông, hơi chạm thử sẽ để lại dấu vết, trời sinh vô cùng mịn màng. Gen này, ít nhất trong nhà ba đời trở lên đều là nhân vật nổi tiếng.

Trái với sự kinh ngạc của người khác, giờ phút này nhìn mình trong gương từ đầu đến chân là váy thực nữ màu hồng và nơ con bướm cũng màu hồng trên tóc, suýt nữa Tống An Cửu đã lật ngược cái bàn trang điểm rồi.

Chú ý đến ánh mắt thoáng kinh ngạc và hip mắt không có ý tốt đánh giá mình của Phó Thần Thương, cô có chút không rét mà run: "Anh còn muốn thế nào nữa?"

Sau một khắc, bàn tay anh với đến, nắm được lỗ tai cô.

Tống An Cửu như mèo bị đập đuôi che lỗ tai nhảy thật xa ra phía sau, suýt nữa đụng ngã một hàng quần áo, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Phản ứng hình như hơi quá.

Phó Thần Thương nhíu mày liếc cô: "Chỗ mẫn cảm à?"

Tống An Cửu trừng anh! Già mà không kính! Cuồng sắc * tình!

"Đến đây."

"Không đến!"

"Đừng để tôi nói lần thứ hai."

"Không! Đến!!" Cô cố tình nói, trong mắt phun lửa.

Phó Thần Thương giận quá hóa cười, hình như cảm thấy thú vị vì chưa từng có người phản kháng anh như vậy.

Tay dài duỗi ra như gong cùm xiềng xích túm lấy cô đến trước mặt khiến cô không thể động đậy.

Tai phải cô có một lỗ, tai trái có khoảng bảy lỗ, thấy vẻ mặt như sương lạnh của anh, anh tháo xuống tất cả đồng bóng tai giả rẻ trên lỗ tai cô xuống.

Tống An Cửu cảm giác dường như từ trên xuống dưới tất cả của mình đều bị lột sạch, lớp vỏ bảo vệ của cô, màu sắc tự vệ của cô, toàn bộ.

Dáng vẻ cô mờ mịt luống cuống không có cảm giác an toàn khiến Phó Thần Thương có chút đau lòng, buông lỏng sức lực ôm cô.

"Em sợ cái gì?"

"Sợ em gái anh! Ai sợ?"

Phó Thần Thương cười khê: "Sắp tới tôi có một tháng nghỉ kết hôn, vừa đúng lúc em được nghỉ hè, muốn đi đâu không?"

"Nghỉ hè trường cho học thêm!"

"Ừ, vậy tôi ở nhà với em."

Ở nhà giày vò cô thì có!

"Không cần." Cô cũng không muốn bị lột một tầng da nữa, huống chi ghét nhất có người quản mình. Tên đàn ông này tuyệt đối không phải dạng hiền lành! Cảm giác tốt đẹp ban đầu giúp mình giải vây kia đều không còn một mống.

"Chẳng lẽ em muốn Lương Giai Giai hả hề khi tôi mới vừa kết hôn đã lạnh nhạt em?"

"Tôi còn lâu mới quan tâm!"

"Không quan tâm?" Mặt Phó Thần Thương trầm như nước.

"Ước gì anh lạnh nhạt tôi đây!" Trông cậy vào Tống An Cửu hoàn toàn không thèm nhìn sắc mặt người khác để thỏa hiệp là điều không thể.

"Được! Tôi sẽ đi ngoại tình!" Phó Thần Thương sửa sang lại ống tay áo: "Với em gái của em."

"Quay lại đây!!!"

"Hả?"

"Tôi nghe lời." Tống An Cửu quay đầu ra.

Nhục thật mà!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thú Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quét dọn

Editor: Gà

Về đến nhà, căn phòng bỏ trong một tuần lễ đã thành một đồng hồ hỗn độn. Hộp thức ăn mua ngoài ăn còn dư lại, bình nước, vớ bẩn..... Có thể thấy được ở khắp nơi.

Phó Thần Thương xoa mi tâm, mặc dù đã sớm đoán được, nhưng không ngờ ‘Tình hình tai nạn’ nghiêm trọng như thế: "Trong vòng hai tiếng phải dọn dẹp xong."

Nói xong rồi tự mình bỏ đi tắm, đáng vẻ khiến cô không dám phản đối.

Tống An Cửu dồn khí đan điền, vượt ngực một cái, đây chính là do cô làm, quả thật nên do cô dọn dẹp, nhưng mà, tên kia mang đáng về đại gia, giọng ra lệnh, không khác gì chạm vào vẩy ngực của cô, làm cô bỗng muốn phản kháng.

Trong lúc đó, Phó Thần Thương tắm xong lau tóc đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng vung tay múa chân, khăn lau phải ngâm trong nước sát trùng, sàn nhà ít nhất phải lau ba lần, ngay cả sợi tóc cũng không được bỏ qua, đồ ăn vặt, mỹ phẩm bị ném hết sạch, cô kim nén đến mức bóp chặt quả đấm vang lên tiếng răng rắc.

Cứ liên tục nhắc nhở bản thân không thể kích động, không thể nổi giận, dưới tình huống này nhất định phải tỉnh táo, hoàn toàn không hiểu rõ người này, yên lặng theo dõi biến hóa mới là thượng sách, không tin anh không có nhược điểm.

Sau đó còn quá đáng hơn, không biết tên kia tìm ra tạp dề vẽ con HelloKitty ngu ngốc này từ đâu, lúc cô không kịp tránh đã nhanh chóng mặc cho cô: "Không nên làm bẩn mình."

Tốt cuộc Tống An Cửu không thể nhịn được nữa đưa tay muốn tháo ra: "Đừng cho tôi mặc mấy cái thứ đàn bà này!"

Phong cách của đại tiểu thư nhà họ Tống dừng mãnh, mọi người đều biết cô còn đàn ông hơn cả đàn ông.

Phó Thần Thương khẽ cười một tiếng, không nhanh không chậm cầm tạp dề bị ném trên mặt đất lên, run run, mặc vào cho cô lần nữa: "Thật sự nghĩ mình là đàn ông à?"

Tống An Cửu tiếp tục kéo, Phó Thần Thương thuận thế ôm cô từ phía trước, khóa đôi tay cô ở phía sau: "Tôi mặc kệ trước kia em như thế nào, là hạng người gì, bắt đầu từ khoảnh khắc em gả cho tôi, cuộc sống sau này của em do tôi tiếp nhận."

Đối với tiếp xúc thân mật của anh, Tống An Cửu vô cùng phản cảm, càng ác cảm với việc bị uy hiếp nhưng không thể phản kháng.

Chỉ mới quen thôi mà, tại sao anh có thể ôm cô như điều đương nhiên vậy, tại sao lại nói sẽ tiếp quản cuộc đời cô như thế!

"Phó Thần Thương, rốt cuộc tại sao anh cưới tôi?" Tống An Cửu thờ dãi, có chút bất lực.

"Tôi nghĩ lúc tôi cầu hôn đã nói rất rõ." Về mặt Phó Thần Thương khó lòng.

"Vừa thấy đã yêu?" Tống An Cửu cười hỏi.

Lý do này không khỏi quá hoang đường. Phải biết, lúc ấy cô mới vừa đưa xe về, vấp ngã, toàn thân máu bụi, hơn nữa cách ăn mặc hoàn toàn không nhìn ra là một phụ nữ. Ban đầu lúc anh ta nói ra lý do cưới cô trước mặt mọi người thì không chỉ có cô, cảm của tất cả mọi người cũng rớt xuống.

"Anh chắc chắn mình không phải GAY, bởi vì không thể cưới đàn ông, cho nên mới cưới tôi đấy chứ?" Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng này thôi.

Phó Thần Thương rất bình tĩnh đánh giá cô: "Dù tôi có tìm đàn ông, cũng sẽ không tìm người như em đâu."

"....." Xem như anh lợi hại.

*

Cuối cùng từ trên xuống dưới cũng quét dọn xong, Tống An Cửu đã mệt mỏi đến eo cũng không thẳng lên nổi nữa rồi.

Tắm xong, đi đến cửa phòng ngủ, thấy Phó Thần Thương còn chưa ngủ, mặc màu áo ngủ xám nhạt tựa vào đầu giường, đeo cặp mắt kiếng, cầm quyển sách trong tay.

Tống An Cửu ngây dại, xong rồi, mới phản ứng kịp cô đã kết hôn rồi, đừng nói sẽ phải ngủ chung một giường với anh đấy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tôi thế này mà anh cũng nuột trôi được cơ đấy?

Editor: Gà

Tống An Cửu đâm ở cửa chậm chạp không dám vào, cuối cùng nắm quyền một cái, sợ gì chứ? Cô vốn nổi tiếng là học sinh bắt lương, nữ lưu manh, bạn trai cũ có thể bằng vài vòng sân trường.....

Thật vất vả lấy dũng khí đi đến, vừa định nằm xuống, mắt Phó Thần Thương cũng không nhấc lên, nói: "Đi lấy khăn lông để gói đầu, tóc em mới vừa nhuộm có thể sẽ phai màu, còn nữa, sau này không được ăn gì trên giường."

Lúc này Tống An Cửu mới phát hiện ra tất cả ga giường và gối đầu đều bị đổi hết.

Cô đã có thể tưởng tượng cuộc sống tương lai sẽ có nhiều đen tối lắm đây, mới vừa rồi cô đã cảm thấy có gì không đúng, quả nhiên, tên này lại có bệnh thích sạch sẽ!

"Phó Thần Thương, hay chúng ta vẫn ở riêng thôi. Nếu không không phải anh ép chết tôi, thì tôi cũng sẽ làm anh tức chết."

Ngay cả nghĩ cũng không, Phó Thần Thương thẳng thừng bỏ qua đề nghị của cô: "Đi lấy khăn lông."

Tống An Cửu nên bước nặng nề đi vào phòng vệ sinh cầm tắm khăn lông khô, không quên vùng vẫy giãy chết: "Hay chúng ta chia phòng ngủ? Thật ra thì tương ngủ của tôi không tốt lắm."

"Nếu em biểu hiện tốt, có thể suy nghĩ."

"À? Thật sao?"

Còn tưởng rằng anh nhất định sẽ từ chối, không ngờ có thể xoay chuyển. Nhưng mà.....

"Biểu hiện tốt là có ý gì? Đây cũng quá không rõ ràng rồi!"

"Trong vòng ba tháng không gây ra sai lầm lớn, em có thể đưa ra một yêu cầu."

"Bất kể là yêu cầu gì?"

"Ngoại trừ ly hôn."

"Ặc....." Ý định dễ dàng bị nhìn thấu.

Tổng An Cửu suy nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này không có hại gì với bản thân, dù thế nào, cuối cùng vẫn có chút hi vọng.

"Được, cứ quyết định như vậy."

Phó Thần Thương nghe vậy, khoe môi khẽ nhếch. Ép ác quá sẽ chỉ càng làm cô bần ngược, lúc này thích hợp có thể cho cô ít cảm giác hứng thú để kích thích tính năng động của cô.

Mặc dù cô nhóc này trông có vẻ cương quyết bướng bỉnh, không muốn bị quản giáo, nhưng ý định hung ác quá đơn thuần, chuyện gì cũng lộ rõ trên mặt.

Tổng An Cửu chậm chạp bò lên, mặc dù rất không muốn đối mặt với anh, nhưng mà, lộ lưng cho kẻ địch càng không được, sau khi cân nhắc đành phải nằm ngửa, đôi tay vúi vào tấm chăn mỏng, cách một khoảng không gần không xa, xa vừa đủ không đụng đến anh, cũng sẽ không ra về mình sợ anh.

Nhìn rõ đáy mắt thấy chết không sòn lại cô làm ra vẻ thoải mái mà nằm xuống cạnh mình của cô, Phó Thần Thương có chút buồn cười nhủ mảy.

Anh đột nhiên nhúc nhích, cả người Tổng An Cửu đều cứng ngắc, vội vàng mở mắt trừng anh, lại phát hiện anh hoàn toàn không nhìn cô, cho đến khi xác định anh chỉ đổi tư thế mới thở phào một hơi.

Tổng An Cửu khẩn trương cao độ, chốc lát không thể buông lỏng. Từ nhỏ đến lớn cô luôn ngủ một mình, ban đầu thì không được, nhưng càng về sau đã hình thành thói quen chỉ có thể ngủ một mình, có người bên cạnh thì tuyệt đối không ngủ được.

Càng nghĩ càng bị thương, ***! Còn có ba tháng, phải trôi qua cuộc sống này thế nào đây!

"Không ngủ được thì đọc sách đi."

Tổng An Cửu chép miệng vẫn không nhúc nhích.

Hay là thôi đi! So với đọc sách, cô tình nguyện không ngủ được thì hơn!

Phó Thần Thương liếc cô một cái, đặt sách trong tay vào tủ đầu giường, nghiêng người nằm xuống, cúi người ở phía trên cô: "Không đọc sách, vậy thì làm chuyện khác."

"Anh..... Anh làm gì thế?"

"Em nói xem? Không phải đang nghĩ tôi cười em về chỉ đề trưng bày chứ?"

"Phó Thần Thương, không phải phẩm vị của anh rất cao sao?"

"Cho nên?"

"Tôi thế này mà anh cũng nuốt trôi được cơ đấy?" Tổng An Cửu lòng đầy căm phẫn, phẫn nộ bắn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Miễn cưỡng cho vào miệng

Editor: Gà

"Miễn cưỡng cho vào miệng." Phó Thần Thương cau mày, giọng nói có chút buồn rầu.

Thì ra tối nay anh dẫn cô đi giày vò một phen, là vì bề ngoài tốt một chút, không đến nỗi không thể hạ miệng sao?

Tổng An Cửu cố nén tức giận: "Không cần miễn cưỡng như vậy đâu, cảm ơn!"

"Đây trách nhiệm của tôi." Phó Thần Thương nghiêm trang trả lời, sau đó làm từng bước, vừa hôn, vừa cởi áo ngủ của cô.

"Đợi..... Đợi đã nào....! Phó Thần Thương, tôi còn chưa chuẩn bị xong!" Hai tay Tổng An Cửu đẩy ngực anh, rốt cuộc không chịu nổi chuyện sắp ập lên đầu rồi.

Khoảnh khắc bàn tay chạm vào làn da trên eo cô, sống lưng xuất hiện cảm giác run rẩy, khó có thể tưởng tượng dưới bề ngoài này là thân thể như vậy, xúc cảm quá tron nhãn nồn nà làm người kinh ngạc, hơn tất cả những phụ nữ mà anh từng chạm.

Ban đầu quả thật chỉ vì phải làm thôi, mà bây giờ là thực tùy tri vị [1] khiến anh trầm mê trong đó, hai mắt anh nhiễm một tầng sắc dục, khàn giọng: "Em

không cần chuẩn bị gì cả, giao cho tôi là được rồi."

[1] thực tủy tri vị: đại khái là "ăn" được một lần thì càng muốn ăn thêm nữa

Tổng An Cửu nhạy cảm nổi một tảng da gà, vốn không muốn trở mặt với anh, hiện giờ cũng không lo được nhiều như vậy, đánh một quyền, thừa dịp anh tránh né nhanh chóng lẫn qua bên cạnh, không ngờ đã quên bên hông còn một cái tay, dễ dàng lại bị kéo trở về, vì vậy lại uốn gối giấy dựa, sau khi vùng vẫy không có hiệu quả thì thở hổn hển không cử động nữa nhưng thừa dịp anh ý loạn tình mê trong nháy mắt lại ra tay..... Trong chốc lát hai người đã đánh mười mấy chiêu.

Cuối cùng, Phó Thần Thương vững vàng giữ chặt cô, nhìn ánh mắt cô như con thú nhỏ tức giận không cam lòng, mặt lộ vẻ tán thưởng: "Quả thật có tài, rất thông minh, ra tay cũng rất linh hoạt, hơn nữa phản ứng khá nhanh. Tuy nhiên, hôm nay tôi muốn dạy em một chuyện, trước người có thực lực tuyệt đối, bất kỳ kỹ xảo gì em làm cũng đều vô dụng thôi, phải để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, trước đó, tốt nhất không nên không biết tự lượng sức mình."

Đây là uy hiếp trắng – trợn! Cảnh cáo cô không được chống trả.

Tổng An Cửu tránh thoát không ra, kháng nghị nói: "Cái này không khoa học! Trên sách viết dưới tình huống này, đàn ông đều nên lấy lui làm tiến thắng được lòng của phụ nữ!"

"Lui?" Phó Thần Thương cười nhạo một tiếng, nhưng động tác hoàn toàn ngược lại.

Đôi tay Tổng An Cửu đột nhiên cầm chặt ga giường phía dưới, đầu đến cả người đều run rẩy: "Khốn kiếp, chắc chắn anh không phải nam chính, là vật hy sinh....."

Phó Thần Thương có chút kinh ngạc cảm thấy có một lớp cản, tiếng nói kích động vui vẻ: "Cô gái ngoan."

Cô đã nói không ra lời, vẫn cật lực căng giọng: "Ngao em gái anh!"

"Á....."

Thật là một con mèo nhỏ miệng lưỡi bén nhọn, nhưng không sao, anh có nhiều thời gian từ từ dạy – dỗ.

.....

*

Sau đó, lúc nửa đêm Tổng An Cửu mơ màng tỉnh lại một lần, phát hiện Phó Thần Thương không ngủ, đang chống đầu nhìn mình.

Cô nửa mở mắt, mông lung hỏi anh: "Nếu vẫn là đáng vẻ như buổi sáng, anh vẫn làm chuyện này với tôi sao?"

Không biết vì sao, đột nhiên cô hơi để ý vấn đề này.

"Không biết."

"....." Trả lời thật dứt khoát mà, khốn kiếp!

Tổng An Cửu buồn bực vùi đầu rúc vào trong chăn, cảm giác hình như cách chặn trán bị cái gì chạm vào.[diendanlequydon](#)

"Mặc kệ thế nào, cũng vẫn là em."

"Dối trá!"

"Nếu một quả táo rớt vào vũng bùn em có nhặt lên ăn ngay không? Tuy người khác không cần, nhưng tôi sẽ nhặt lên rửa sạch sẽ rồi ăn hết thôi!"

"Nguy biện!"

Nhưng mà, có vẻ rất có đạo lý.....

【Tiểu kịch trường trị ác】

Quần Quẫn: Phó Thần Thương, con là tên khốn kiếp quá nóng lòng rồi? Lãnh Tư Thần chương 167 mới ăn được Hạ Úc Huân, Cố Hành Thâm chương 102 mới ăn được Cung Tiểu Kiều, con được lắm, chưa đến chương 10 đã được khai trai rồi! Làm hại hố mẹ vừa mở đã phải viết H! Mẹ không thể viết H a a a! Con bảo mẹ viết thế nào mới có thể viết để người ta không nhìn ra là H!

Phó Thần Thương: Mẹ, ăn vào miệng mới là của mình chứ! Hơn nữa, xin làm rõ ràng một chút, so với hai đứa con rể quan hệ trước hôn nhân kia của mẹ, con là người duy nhất hợp pháp!

Quần Quần: Ặc..... Con rẻ thứ ba à, con vậy mẹ rất khổ sở! Con vừa đến mà khẩu vị đã nặng như vậy, cho độc giả ăn no rồi, mẹ còn lấy cái gì để nhử nữa!

Phó Thần Thương: Mẹ có thể lựa chọn mỗi ngày đều cho bọn họ ăn thật no!

Quần Quần: Ah? Thật sự rất có lý!

An Cửu: Có lý em gái anh! Mẹ, mẹ bị ngốc à!

Quần Quần: Con gái, sao con có thể nói vậy, mẹ là mẹ con mà!

An Cửu: Chắc chắn không phải ruột!

Quần Quần: Đứa nhỏ này mẹ dạy không nổi!

Phó Thần Thương: Mẹ, giao cho con.

Quần Quần: Ngoan, dắt đi đi! Thấy nó mẹ lại nhưc đầu!

An Cửu: Chửi thề một tiếng! Nguyên rủa truyện mới của mẹ không ai thêm đọc!

Phó Thần Thương: Mỗi đêm anh đều cố gắng thì sẽ có.

Quần Quần: Thật sự là chiếc áo bông nhỏ thân thiết của mẹ.

An Cửu: Mẹ à mẹ tỉnh lại đi! Rõ ràng mẹ đến để phạt anh ấy vì hại mẹ viết H mà! Tại sao đến cuối cùng mẹ lại muốn viết nhiều H hơn.....

Quần Quần: O__O"....!!! Yên tâm, con quên có một loại tác giả gọi là Lạp Đăng Đăng [2] sao!

[2] Lạp Đăng Đăng: có nghĩa là đăng kéo đèn, cái này ý nói cách viết cố ý bỏ qua H, ví dụ đến lúc H thì tác giả sẽ viết kiểu trùm mền đắp chăn rồi xong đến sáng hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vẫn còn tinh lực để lăn qua lăn lại

Editor: Gà

Rạng sáng bốn giờ rưỡi, Tống An Cửu đang ngủ say, ngay cả chuông báo thức của điện thoại cũng không nghe thấy. lequydon

Phó Thần Thương cau mày đưa tay sờ điện thoại di động của cô rồi nhấn tắt chuông báo thức, dậy sớm như vậy chắc chắn chuẩn bị làm gì đây?

Dù sao xác định không có chuyện gì tốt.

Năm giờ rưỡi, điện thoại di động bắt đầu rung, lần này Tống An Cửu tỉnh lại.

Vừa nhìn tên hiển thị cuộc gọi đến, lại nhìn thời gian, nguy rồi!

Vốn đang chuẩn bị ra ngoài, nhưng vì bên eo có một bàn tay đặt lên, để tránh động làm anh thức giấc, không thể làm gì khác hơn đành hạ thấp giọng: "A lô, Thẩm Hoán....."

"Cửu ca, sao anh còn chưa đến?"

"Khụ, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn!"

"Mau đến đây! Tên khốn Hứa Tư Thông kia nói anh là con rùa đen rút đầu sợ gã nên không dám đến kia!"

"Cho gã đi ăn....." Kiêng dè liếc nhìn Phó Thần Thương bên cạnh, nuốt từ phía sau kia vào, buồn bực nói: "Đợi lát, tôi lập tức đến đây!"

"Vòng sáu, chỗ cũ. Xe anh em đã kéo qua rồi."

"Biết rồi." Tống An Cửu khẽ nguyên rủa cúp điện thoại. Bây giờ toàn thân cô đau nhức, hoàn toàn không muốn nhúc nhích.....

Giờ phút này cơ thể dưới chăn mỏng hoàn toàn trần như nhộng, da thịt kề nhau với anh, ý thức được điều này, Tống An Cửu khẽ cắn môi, gương mặt nhanh chóng nóng lên.

Cẩn thận dè dặt quan sát anh một lát, xác định anh không có dấu hiệu tỉnh lại, rón rén từ từ kéo tay anh ra.

Hơn nữa..... Dáng vẻ người này thật sự rất đẹp mắt! Ngũ quan tinh tế kỳ lạ! Nếu như trẻ lại mười tuổi, tuyệt đối là thiếu niên yêu nghiệt xinh đẹp khó phân biệt nam nữ. Mà bây giờ vì năm tháng nên nhuốm dấu vết của sự từng trải nghiêm trang trong trẻo lạnh lùng khiến cho gương mặt dễ nhìn này hoàn toàn không nhìn ra vẻ dịu dàng đáng yêu, ngược lại như người lạ đứng vào, cao cao tại thượng, nhưng khi đang ngủ tháo xuống sự phòng bị nên trông khá thuận mắt.

STOP! Sai trọng điểm rồi! Tống An Cửu tiếp tục cẩn thận đặt tay anh xuống, sau đó vén chăn xuống giường, tiếp đó nhặt quần áo lên chạy như một làn khói ra ngoài.

Đi đến phòng khách, bắt đầu tìm quần áo mình thay ngày hôm qua, nếu mặc bộ Phó Thần Thương mua cho cô kia còn không hù chết đám người sống kia à.

Cuối cùng tìm được túi quần áo trên ghế sofa, vội vàng lấy ra nhanh chóng thay.

Lúc đứng dậy quá nóng này, cơ thể lập tức đau đớn kịch liệt, cô cắn răng chịu đựng vịn eo, vén quần áo lên xem xét, một dấu tay tím bầm đặc biệt rõ ràng đập vào mắt. Đáng chết! Cầm - thú.....

Trừ thất lưng, chỗ xanh tím trên người còn có rất nhiều, mùa hè nên mặc ít, làm hại cô không thể che hết. Tống An Cửu kéo cổ áo da màu đen dựng đứng lên, thôi, trước cứ như vậy đi! Hiện giờ chỉ có cánh tay lộ ra ngoài, dù sao trên người cô vốn có không ít vết thương cũ, trông cũng không quá rõ ràng.

Nên nhanh lên một chút! Tốt nhất có thể chạy về trước khi Phó Thần Thương tỉnh lại.

"Vẫn còn tỉnh lực lăn qua lăn lại, xem ra tối hôm qua tôi không nên đau lòng tha cho em."

Giọng nói bất ngờ vang lên, Tống An Cửu bị dọa sợ đến sống lưng cứng đờ, chậm chạp xoay đầu lại, chỉ thấy Phó Thần Thương ôm ngực, nghiêng người dựa vào cửa phòng ngủ, không biết đứng đó nhìn bao lâu rồi.

Thúi lắm! Tối hôm qua lúc nào anh yêu thương cô hả! Cô cảm nín còn anh cũng không hề động đây.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kỹ năng nghịch thiên

Editor: Dungpro.

"Nói đi, đi làm gì?" Phó Thần Thương liếc cô một cái, nhìn cô không nói lời nào, khẽ nói: "Nói cho anh biết, có lẽ anh sẽ suy nghĩ việc cho em đi."

"Thật?" Tống An Cửu vội vàng nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra, đơn giản là một lần cô tham gia một cuộc đua xe trái pháp luật khi kết thúc giành được 10 vạn, kết quả lại đoạt lấy danh tiếng hư hỏng của người khác, bị người ta ghen ghét yêu cầu một đầu một.

Một giây sau đó, Phó Thần Thương cự tuyệt không chút do dự, "Không cho đi."

Tống An Cửu xù lông, "Chỉ ít cũng phải cân nhắc đã rồi mới trả lời chứ! Không phải anh đã nói sẽ xem xét sao? Chuyện này cũng không phải là lỗi của em, là người khác khiêu khích!"

"Được, anh hỏi em, không đi gặp thì thế nào?"

"Sẽ..... Sẽ rất mất mặt!" Cô ngập ngừng.

"Sau này em sẽ đoạn tuyệt tất cả quan hệ với những người đó, cho nên giả thiết này không thành lập."

"Ai nói em sẽ đoạn tuyệt tất cả quan hệ với những người đó?"

"Anh nói." Nói xong trực tiếp ôm lấy eo nhỏ của cô.

"Phó Thần Thương, buông em ra!"

"Nhớ anh đã nói gì không, em cứ tiếp tục động đây đi!" Hơi thở mập mờ phun ở bên tai của cô.

"Anh....."

Tổng An Cứu hung hăng nhìn anh chăm chăm, toàn thân đều run rẩy, thật là tức chết rồi.

Phó Thần Phuong vuốt vuốt mi tâm, bàn tay đặt sau lưng cô vuốt vuốt giúp cô thuận khí, "Em không mệt rồi sao? Thật cứ muốn đi như vậy?"

Mệt rồi! Làm sao có thể không mệt! Có quý mới muốn đi! Việc này cũng đành bó tay chịu trôi thôi!

"Nếu không muốn đi, tại sao còn miễn cưỡng bản thân?"

Anh cho rằng em nguyện ý sao!

"An tâm nghỉ ngơi cho tốt không được sao? Anh bảo đảm sau khi em tỉnh ngủ, chuyện này sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào với em."

Rõ ràng là anh ta không để cho cô đi, hiện tại sao lại thành chính bản thân cô không muốn đi, mà anh ta chỉ có lòng tốt giúp cô quyết định.

Càng nghĩ càng phiền muộn, lần một lần hai còn chưa tính, tại sao mỗi lần người đàn ông nói vài ba lời thì đã đổi ngược hoàn toàn thế cục vậy, còn làm cho người ta không thể không tin, bản lĩnh đổi trắng thay đen cũng quá nghịch thiên!

Không phải là ông trời phái tới thu phục cô chứ!

"Ngoan, ngủ đi!"

Giọng nói trấn định lòng người cùng với bàn tay ấm áp sau lưng khiến cô dần dần an tĩnh lại, bởi vì thực sự quá mệt mỏi, một khi gánh nặng được tháo xuống, sẽ lập tức tiến vào giấc ngủ.

Buổi sáng, Phó Thần Thương đang làm bữa ăn sáng, tiếng chuông cửa vang lên.

Ngày hôm nay thực là không yên tĩnh.

Ngoài cửa.

"Cha, sao cha không tin con? Tổng An Cứu đáng đáp thật giống khủng long, lấy ánh mắt con trai cha làm sao có thể đi chiếm tiện nghi của cô ấy!"

"Tiểu tử thú, con cầm miệng cho ta! Ta nào biết gân của con không bình thường!"

Đúng a! Hắn quả thật rút gân mới có thể đánh cược với người khác đi trên choker quái vật kia, làm hại hắn bây giờ sắp tốt nghiệp rồi cũng không được sống yên ổn. Cả trường học đều đang đồn đại hắn đói bụng ăn quăng coi trọng đệ nhất hoa tuyệt thế nữ*, mặt mũi hắn cũng vứt sạch.

*Đệ nhất hoa tuyệt thế nữ: Chỗ này ta theo bản convert, vốn dĩ cụm 第一奇葩女 (đệ nhất kì ba nữ) này có ý nghĩa gốc là chỉ các cô gái đặc biệt xinh đẹp, xuất chúng...nhưng bây giờ hiểu theo nghĩa khác: cô gái đặc biệt khác người. Trong truyện chỉ nữ chính nghịch ngợm, nổi loạn.

Lúc Phó Thần Thương mở cửa hai cha con đang âm ỉ còn chưa kết thúc.

Tiết Chấn Sở nhìn Phó Thần Thương đang mặc cái tạp dề in hình gấu con thì hơi sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục tinh thần, kéo đứa con nhà mình ở phía sau ra, "Phó tiên sinh, xin lỗi quá rầy cậu sớm như vậy, hôm nay tôi mang tiểu tử thú này tới xin lỗi An Cứu!"

"Cha, muốn nói xin lỗi thì cha xin lỗi đi, con sẽ không xin lỗi quái vật kia....."

"Pằng" Tiết Chấn Sở giáng một cái tát xuống, Tiết Hạo bụm mặt không thể tin, từ trước tới nay cha chưa từng đánh cậu ta. Tổng An Cứu đáng chết! Hôm nay Lương Từ* này đã định rồi! Không khiến cô chết thì tên của tôi không phải là Tiết Hạo!

*结梁子 (Kết Lương Từ): Đây là một tích xuất phát từ câu chuyện về Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, sau này có hai ý nghĩa: Một là: Kết lương duyên cho con cái hai bên gia đình; Hai là: Kết thù giữa hai người.

Bên ngoài ồn ào, Tổng An Cứu nghe tiếng động, xô dép, trong ngực ôm cái gối, mơ mơ màng màng đi ra, lúc này cô để mặt mộc không trang điểm, trên người mặc bộ áo ngủ cotton hoa nhỏ màu hồng mà Phó Thần Thương chuẩn bị ở đầu giường.

Rõ ràng là đầu óc cô còn chưa tỉnh táo, nếu không có đánh chết cô cũng sẽ không mặc bộ áo ngủ kia.

Thấy gương mặt của Tiết Hạo, cô lập tức tỉnh táo, nháy mắt đã đổi sang bản mặt bất cần đời muốn ăn đòn, "Ôi! Đây không phải là Tiết thiếu sao? Thế nào? Hôm trước bị đánh còn chưa đủ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thú Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Em thích thích nó?

Editor: Dungpro.

Nhìn thấy Tống An Cửu bất ngờ đi ra, nhìn cô mặc đồ ngủ còn đỏ mặt căn bản Tiết Hạo không nhận ra cô, nhưng khi nghe thấy cô mở miệng nói chuyện, trong nháy mắt quả thực hấn giống như bị sét đánh.

"Tống..... Cô là Tống An Cửu?"

Cái này không thể nào! Nhất định là hấn cách hấn mở mắt có vấn đề! Cô bé trước mắt đáng yêu trong sáng giống như đóa hoa bách hợp, hoàn toàn là loại hấn thích, quả thực là nữ thần trong cảm nhận của hấn!

"Chào buổi sáng bạn học An Cửu....." Tiết Chấn Sở cũng có chút sững sốt, tiểu tử thúi, biết ngay là nó đang gạt mình, còn nói người ta lớn lên giống như khủng long.

Phó Thần Thương cau mày, mặt không biến sắc đẩy Tống An Cửu ra phía sau, "Không liên quan gì tới em, đi vào ngủ tiếp đi, cơm chín anh gọi em."

"Ừm." Tống An Cửu ngượng ngùng lui về. Nếu anh ta muốn xử lý thì giao cho anh ta là được, dù sao cô cũng không muốn cùng nói nhảm với Tiết Hạo.

"Chú à thật xin lỗi, chú à đều là sai lầm của cháu, chú à cháu không dám nữa đâu, về sau nhất định cháu sẽ đối tốt với bạn Tống An Cửu! Xin chú yên tâm đi!" tầm mắt Tiết Hạo vừa nhìn theo Tống An Cửu vừa nói một hơi, chỉ thiếu chút nữa là nói câu "Cháu sẽ phụ trách, làm ơn để cho cháu phụ trách đi".

Tiết Chấn Sở không thể tin nhìn đứa con nhà mình, tiểu tử này uống nhầm thuốc sao?

Đột nhiên Phó Thần Thương có chút hối hận đối với việc Tống An Cửu thay đổi, trước kia chỉ có cô đùa giỡn người khác, mà bây giờ, cô còn có thể bị người khác đùa giỡn.

Kết quả cuối cùng, Phó Thần Thương không tiếp tục truy cứu, trường học lấy danh nghĩa mừng lễ tốt nghiệp mời tất cả phụ huynh học sinh đến, tìm thời cơ thích hợp giải thích việc Tống An Cửu đánh người, Tiết Chấn Sở cũng tự mình ra mặt xin lỗi mọi người.

Nhưng mà người trong cuộc là Tống An Cửu lại không tới, bởi vì tối hôm qua không ngủ được, sáng nay lại bị quấy rầy nhiều lần, lúc này còn đang ngủ bù. Phó Thần Thương nói không đi cũng không sao, cô cũng vui vẻ không đến trường học, dứt khoát tắt điện thoại, ngủ đến trời đất mù mịt.

Khi tỉnh lại đã có thức ăn nóng hổi chờ cô, Tống An Cửu vốn đang đặc biệt sợ hãi, cuối cùng một khi ăn lại ăn đến hí hửng, ăn hai bát còn chưa đủ, lại xới thêm một bát nữa, hoàn toàn mặc kệ cái định luật gì mà.....không có việc mà ăn cần thì không phải phản tặc cũng là trộm cướp.

"Ăn no rồi?" Phó Thần Thương đã buông đũa từ lâu, ngồi trên ghế salon đọc sách, nhìn cô cuối cùng cũng dừng tay, ngừng đầu hỏi.

"No rồi." Tống An Cửu thỏa mãn sờ bụng một cái, người đàn ông này cũng không phải cái gì cũng tốt! Ít nhất tay nghề cũng không tồi.

"Ngồi."

Tống An Cửu cả kinh, ném đôi đũa, "Lại làm?"

"Trong đầu nghĩ cái gì đó?" Phó Thần Thương vỗ vỗ ghế salon bên cạnh, "Tối đây ngồi, chúng ta nói chuyện một chút."

"Không muốn!" Tống An Cửu ghét nhất chính là bốn chữ "Chúng ta nói chuyện một chút"*.

*我们谈谈: wǒmen tán tán: Chúng ta nói chuyện một chút. Dịch sang tiếng Việt thành 6 chữ rồi!!!!

Phó Thần Thương không cử động, hỏi thẳng, "Ngày hôm qua họp phụ huynh để nói nguyện vọng công việc?"

"Ừ, cái này anh cũng không cần quan tâm." Bởi vì cô điểm số của cô không cần suy tính đến vấn đề nguyện vọng.

"Em định cứ tiếp tục như vậy? Chờ ba mươi tuổi vẫn còn học cấp III, đến cuối cùng học cùng lớp với con trai, rất thú vị sao?"

Khóe miệng Tống An Cửu giật giật, thật là độc.....

"Xa không nói thì nói gần, năm nay Lương Giai Giai cũng sắp lên lớp 12."

"Anh đừng lấy chuyện cũ ra đề nói chuyện này!"

"Hơn nữa rất có thể sẽ học cùng lớp với em!" Phó Thần Phuong nói tiếp.

"Cái miệng quạ đen của anh, không nên nói lung tung!" Chỉ là giả thiết cô cũng không chịu được.

"Em vứt bỏ được nhân phẩm, anh không vứt bỏ được."

Tổng An Cửu nâng cằm lên hờn dỗi, "Ai cần anh lo!"

"Sang năm phải thi đậu đại học A." Phó Thần Phuong liếc nhìn cô một cái, khép sách trong tay lại, kết thúc cuộc nói chuyện.

Tổng An Cửu lập tức nhảy lên, "Cái gì? Anh giết em đi!"

Thi đậu coi như xong, còn là đại học A? Đùa gì thế!

"Theo anh được biết, trước đây thành tích của em không kém như vậy, ít là lúc thi vào Thịnh Cẩn là tự em thi được."

"Đó là bởi vì lúc thi vào, ngồi bên cạnh em là bạn đứng nhất toàn thành phố." Tổng An Cửu nói qua loa.

"Người đứng nhất toàn thành phố là cháu anh, nó ghét nhất là bị chép bài, cho nên bài thi của nó không ai có thể nhìn được."

"Sẽ không trùng hợp chứ? Phó Cảnh Hi là cháu của anh?" Nhịp tim Tổng An Cửu lỡ nửa nhịp, ánh mắt né tránh.

Phó Thần Phuong nhìn cô nghiến cú, "Em thích nó?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chỉ mong ngủ mãi không tỉnh nữa

Editor: Dungpro.

"Anh..... Anh nói bậy!"

Đáp án đã sớm viết ở trên mặt cô rồi, Phó Thần Phuong cười khế, "Vốn đang không hiểu, hiện tại hình như nói xuôi được, em vào Thịnh Cẩn là vì nó?"

"Em mới không có! Anh không cần tự biên tự diễn!"

Cô ấu trĩ đến nỗi chỉ biết phủ định, ngay cả che giấu cũng không biết.

Vốn dĩ cô thích thích thôi, cũng không cảm thấy là chuyện gì mất mặt, nhưng thừa nhận trước mặt Phó Thần Phuong, cô cảm thấy rất mất mặt.

Hình như Phó Thần Phuong đã nghĩ tới điều gì, trầm ngâm, "Chẳng lẽ....."

Thần kinh Tổng An Cửu căng thẳng, gắt gao nhìn anh chằm chằm. Trực giác nói cho cô biết sau đây hẳn lại muốn nói chuyện kinh người gì rồi.

"Phòng của Cảnh Hi ở kí túc xá mỗi ngày chín đóa hoa hồng, buổi trưa có cơm tình yêu, hơn mười cái khăn quàng cổ màu sắc không giống nhau đều là em làm?"

Tổng An Cửu cầm đầu ngã quy.

Chỉ mong ngủ mãi không tỉnh nữa!

Cô không còn mặt mũi nhìn người!

Một lát sau, Phó Thần Phuong khẽ xì một tiếng, "Ngây thơ."

Tổng An Cửu xù lông, "Anh mới ngây thơ, cả nhà anh đều ngây thơ!"

"Cả nhà của anh cũng bao gồm cả Phó Cảnh Hi."

"Anh....." Khóc chết! Gãi tường! Cãi không lại anh ta!

"Tại sao thích nó?" Phó Thần Phương rất hứng thú hỏi.

"Mắc mớ gì tới anh!"

"Lấy thân phận chồng em hỏi."

"Em có quyền không trả lời."

Về mặt Phó Thần Phương giống như con hồ ly, tuyệt đối là lão hồ ly gian xảo, "Vậy thì lấy thân phận chú hai của Phó Cảnh Hi, tại sao lại thích cháu anh? Có lẽ anh có thể giúp em nói vài lời có ích trước mặt anh trai anh."

"Thật..... Thật không biết xấu hổ!" Biết rõ việc này tuyệt đối không thể nào, làm gì có ai tự cầm lên đầu mình một cái sừng, thật thua thiệt như vậy anh ta cũng nói được.

"Nói một chút coi." Phó Thần Phương nâng cằm lên, tiếp tục dỗ dành, hiển nhiên là rất hứng thú.

Tổng An Cửu quay đầu ra, xoay xoay vắn vắn nói: "Cậu ta..... Đáng đáp đẹp! Em vừa thấy đã yêu!"

Phó Thần Phương bật cười, "Cứ như vậy?"

"Thế nào thế nào! Chỉ cho anh vừa thấy đã yêu, em không thể gặp một lần chung tình sao?"

Ngược lại cô không đối, lần đầu nhìn thấy cậu ta ở điểm thi đã nhớ thương là sự thật, sau này gặp lại càng cảm thấy duyên phận không mong trùng mục tiêu đã định sẵn.

"Ừ, sau đó thì sao?" Phó Thần Phương gật đầu một cái tiếp tục hỏi.

"Sau đó..... Sau đó chúng ta ngồi cùng bàn, cậu ta là lớp trưởng, vẫn rất chăm sóc em, bình thường em làm loạn cậu ta cũng sẽ che chở em, bệnh vực em. Cậu ấy là người tốt!"

Nhắc tới Phó Cảnh Hi, trên mặt Tổng An Cửu lộ ra một tia xấu hổ và thông minh.

"Phó gia không có một người nào người tốt." Giọng Phó Thần Phương bỗng nhiên chuyển lạnh.

Tổng An Cửu hết ý kiến, vì mắng người khác cũng không tiếc đem mình chửi luôn, thói xấu gì vậy?

"Những việc này, sau này không cho làm tiếp."

"Tại sao? Lại không làm phiền anh!"

"Không nên quên thân phận của em bây giờ là gái có chồng."

Tổng An Cửu ngẩn ngơ, có chút mất mát, "em lại không nghĩ tới cùng cậu ấy như thế nào! Chưa bao giờ nghĩ tới! Cậu ấy rất tốt với em, em chỉ đối tốt với cậu ấy! Cái gì em cũng có thể làm!"

"Không cho em đối tốt với cậu ta, về sau em chính là thím hai của cậu ta, làm trưởng bối, lẽ ra em nên thương yêu cậu ta thật tốt." Phó Thần Phương không nhanh không chậm nói.

Tổng An Cửu cảm giác có một tiếng sấm sét giữa trời quang đổ ập xuống oanh tạc cô.

Thím hai ——!!!

Đây không phải là thật!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng mặt

Editor: Dungpro.

A đại, phòng ngủ nam sinh.

"A Liệt? Cừu muội hôm nay không đến?" Phó Cảnh Hi nằm trên giường bạn cùng phòng Tô Mộc Dương lật tạp chí, nhìn đồng hồ trên tường. Đã là thời gian ăn cơm trưa, thường ngày lúc này nhà đầu kia đã như một con gió xồng tới.

Bởi vì cách ăn mặc của cô, rỗng rã hai năm, chú quản lí kí túc xá dưới lầu không phát hiện cô là con gái, mỗi lần cô tới nơi này đều dễ dàng.

Đổi diện Chu Mông* vô cùng đau đớn móc ví ra đếm tiền, "Xem ra hôm nay tớ phải tự mình đi mua hoa hồng rồi."

*Chữ 'Mông' này là mông muội, tối tăm, ngu dốt nhé. Không phải 'hậu đãi' đâu nhé.

Tô Mộc Dương khinh bỉ gợn ngón tay giữa, "Cả ngày Cừu muội tìm cách dụ dỗ học muội đem hoa đến, cậu còn không biết xấu hổ!"

"Tuần hoàn lợi dụng không phải sao! Cảnh Hi nhận được tâm ý không phải xong rồi sao. Lại nói dù thế nào đi nữa cậu cũng không thích cô ta. Đứng không Cảnh Hi?"

Phó Cảnh Hi đang sửa sang lại bàn đọc sách động tác dừng một chút, không biết đang nghĩ cái gì.

"Gọi điện thoại hỏi thăm chứ? Nói không chừng đã xảy ra chuyện gì!" Hà Tiểu đi xuống lầu mua cơm trở về nghe được bọn họ thảo luận thì đề nghị.

Chu Mông vừa thấy cơm tới, nôn nóng sốt ruột xông lên lấy phần của chính mình, "Còn cần hỏi sao, nhất định là buông tay rồi! Người ta khổ công theo đuổi hai năm Cảnh Hi cũng không đồng ý. Chỉ là đồng ý mới là kỳ quái, ha, loại người như vậy....."

Từ đầu tới đuôi về mặt Phó Cảnh Hi cũng không thay đổi, chỉ là nhàn nhạt nói một câu, "Chúng ta chỉ là bạn bè."

Ba người thản thừ không dứt, người ta cũng không định xem cậu như bằng hữu.

Cô gái này mặc dù đáng ghét có chút khó coi, hơn nữa phẩm vị lại là hoa tuyệt thế, tính tình lại có chút ngu ngốc, nhưng tâm lòng chân thật thì không gì nói được, đối bụng đưa cơm, trời mưa đưa ô, ốm đưa thuốc, đối với Phó Cảnh Hi được gọi là một lòng chung thủy, ngay cả đối với những thằng bạn cùng bọn họ cũng đặc biệt tốt.

Con gái theo đuổi Phó Cảnh Hi tuyệt không phải chỉ có một mình cô, chỉ là cô tương đối đặc biệt! Không chỉ có là đặc biệt một lòng chung thủy, còn đặc biệt.....

Xấu xí! Tuy nói vậy có chút không phúc hậu, nhưng thật sự là xấu xí đến khiến người không thể nhìn thẳng..... Cũng khó trách trang điểm dày như vậy, chỉ sợ tẩy trang đi lực sát thương càng thêm mạnh.

Trong trường, ngoài trường không có một chút sắc đẹp ai dám đuổi theo Phó Cảnh Hi? Cũng chỉ có cô dám dùng cái dung mạo đó kiên trì hai năm, làm hại năm nhất A Đại truyền đến tin đồn có một tên 'thăng'* quán chặt lấy Phó Cảnh Hi.

*Gay đó, đại khái là nữ chính rất mạnh mẽ và hay ăn mặc như con trai nên bị hiếp nhảm.

Lấy diện mạo và sự thông minh, tính tình còn siêu cấp hoàn mỹ như thần của Phó Cảnh Hi, thật sự coi trọng cô mới là thiên lý bất dung.

Đã mấy ngày không có thấy Phó Cảnh Hi, Tống An Cừu ăn không ngon không ngủ ngon, hoàn toàn bộ dáng cà xương*.

*Đại khái là quả cà, hay bất cứ quả gì, cho đông đá rồi bỏ ra, lúc đầu sẽ có một lớp sương băng mỏng bao phủ, rồi đông nó sẽ bị rúm lại đó.

Nguồn: <https://zhidao.baidu.com/question/23178433.html>

Tất cả đều bởi vì một tên biến thái nhốt cô ở nhà không cho đi, nói hoa mỹ là để cô rèn luyện định lực.

Cô bị nuôi thả quá lâu, mà bây giờ để cô có thể thích ứng với việc ở nhà học tập bước đầu tiên là phải "Trạch*" được!"

*Chữ Trạch này theo ta là "trạch nữ" đó, từ này để chỉ những cô gái thích rúc trong nhà, trong phòng đọc truyện, xem phim, đọc sách, online.....

"Phó Thần Phương, trả điện thoại cho em đi! Cảnh Hi không liên lạc được em nhất định sẽ lo lắng!" Tống An Cừu ịu xịu nằm trên ghế salon cạnh Phó Thần Phương, bị giam đến độ không còn cách nào khác.

Phó Thần Phương đang xử lí một đồng lớn tài liệu sáng sớm trợ lí mang đến, nghe vậy khẽ xì một tiếng, "Không nên tự mình có cảm giác hải lòng như vậy, điện thoại di động của em không có Phó Cảnh Hi gọi tới, chỉ có một cuộc gọi của Thẩm Hoán."

"Anh gạt người! Mỗi ngày em đều đi tìm cậu ta, đột nhiên không đi cậu ta làm sao có thể không liên lạc với em?"

"Chỉ sợ là đã sớm cảm thấy phiền, ước gì em không đến đi."

Tống An Cừu bị đâm một kích sắc mặt trắng bệch, kích động đứng lên, "Anh nói bậy!"

Nói xong lại do dự cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Có phải Cảnh Hi nói gì với anh hay không?"

Phó Thần Phương liếc về mặt cô sắp khóc, trầm mặc một hồi trả lời, "Không có."

Trong trong nháy mắt cô thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói, "Cảnh Hi là ta bạn tốt nhất của em"

Đang khi nói chuyện thì điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cái đó là tiếng chuông à ——

"Điện thoại của Cảnh Hi!" Nói xong liền đi qua muốn móc điện thoại trong túi Phó Thần Phương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Em muốn ly hôn!

Editor: Dungpro.

Phó Thần Phương hai ba lần giữ chặt cô ngồi ở trên đùi, "Có thể nhận, mở loa ngoài lên."

Tống An Cửu không ngừng đồng ý, chỉ muốn nhanh một chút nghe điện thoại.

Phó Thần Phương nhún hai cái, đưa di động đưa cho cô.

"Này, Cảnh hi!"

Nghe thấy giọng cô vui mừng trong điện thoại, trái tim Phó Cảnh Hi vốn là đang giữa không trung không không chế được nhảy lên sau đó trở về chỗ cũ, "Xảy ra chuyện gì sao?"

Giọng nói ấm áp khiến Tống An Cửu thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, mấy ngày nay cô bị đối xử cực kỳ tàn ác, đột nhiên xảy ra biến cố lớn khiến cô không biết làm sao, mặc dù rất muốn bày tỏ với cậu ấy, nhưng vừa nghĩ đến nếu như nói thật Phó Cảnh Hi sẽ phải gọi mình thím hai, cô cũng không cách nào mở miệng được.

Mong muốn ban đầu của cô là muốn chọc tức những người đó, cũng không muốn khiến Phó Cảnh Hi tức giận. Nếu như cậu ấy biết mình gả cho một người xa lạ một cách lỗ mãng như vậy, người này là chú hai của cậu ấy, cậu ấy sẽ nghĩ mình như thế nào.

"Có xảy ra chút chuyện, nhưng mà bây giờ cũng đã giải quyết." Cô mạnh mẽ chống đỡ trả lời.

"Vậy thì tốt. Buổi tối cùng nhau ăn cơm?" Phó Cảnh Hi muốn chuẩn bị gấp mặt hỏi kỹ.

Nghe đến đó, Phó Thần Phương rất là ngoài ý muốn nhướn mày, anh còn chưa từng nghe nói Phó Cảnh Hi chủ động hẹn hò cô bé nào cùng nhau ăn cơm. Hơn nữa không phát hiện giọng nói dịu dàng tuyệt đối không phải là giả vờ.

Bên này vợ nhỏ của anh đang cười thành một đóa hoa loa kèn, "Tốt lắm tốt lắm tốt lắm! A ——"

"Sao vậy?" Âm thanh đầu điện thoại bên kia hỏi.

Thân thể Tống An Cửu run rẩy, cả khuôn mặt đỏ bừng, rút tay của kẻ không biết từ lúc nào đã âm thầm chui vào trong áo cô ra, oán hận liếc mắt trừng mắt, lại không có cách nào làm như không nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của hắn, sợ nhất là Phó Cảnh Hi phát hiện, cuối cùng vẫn cố gắng ổn định giọng nói trả lời, "Không có việc gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới tối nay mình còn có việc, không đi được."

Miền bàn là giọng nói kia như đưa đám.

"Không sao, lần sau đi!" Phó Cảnh Hi mơ hồ phát hiện có gì đó không đúng, nhưng lại không nói được không đúng chỗ nào.

"Ừ, bái bai."

Cúp điện thoại, Tống An Cửu trầm mặt, "Anh hài lòng chưa?"

"Ở trước mặt chồng đồng ý lời mời hẹn hò của người con trai khác, em cảm thấy mình rất có lý?" Giọng nói Phó Thần Phương lạnh như mảnh băng vụn.

"Em... " Tại sao chỉ gặp bạn mà thôi lại có thể bị hắn nói đến kinh khủng như vậy.

"Dù sao chuyện gì cũng đều là anh có lý!" Tống An Cửu không phục la âm lên.

"Sự thật như thế.

"Sự thực là anh nhốt em! Tại sao anh không cho phép em gặp bạn, anh dựa vào cái gì cấm em liên lạc với bên ngoài!"

Phó Thần Phương dùng ánh mắt như mắt con phù du* quan sát cô, "Dựa vào anh thích."

*Con phù du giống như con chuồn chuồn nhưng nó nhỏ xíu và sống rất ngắn, vì thế hay có câu đời như phù du để chỉ cuộc sống ngắn ngủi. Seach gg là ra ngay đó.

Tổng An Cửu thiếu chút nữa xỉu vì tức, "Em muốn ly hôn!"

"Em nói lại lần nữa!"

"Em muốn li hôn, em muốn li hôn, em muốn li hôn!"

Đối với cô la lối om sòm, Phó Thần Phương chẳng thèm ngó tới, "Đẹp suy nghĩ này đi, không có sự đồng ý của anh, cả đời em chỉ có thể là của anh."

"Vậy chúng ta gặp nhau trên tòa án, cuộc hôn nhân này em nhất định phải bỏ, coi như bị Lương Giai Giai cười nhạo châm chọc em cũng muốn ly hôn!"
Rốt cuộc cô cũng phát hiện trên đời này tên này đáng ghét hơn Lương Giai Giai vài phần, hiện tại một phút cô cũng không muốn đi cùng với anh ta, chỉ muốn rời đi, không tiếc bất cứ giá nào. Có câu họa từ miệng mà ra, nhưng vì tự do, tất cả đều có thể ném!

"Em có thể thử xem"

"Phó Thần Phương, tốt nhất không nên để cho em bắt được cái đuôi của anh!" Cô cũng không tin anh ta hoàn toàn không có sơ hở.

Hoặc là lừa anh ta đánh mình một trận, đã nói là bạo lực nhà đình? Không được không được, cái này quá dữ!

Vậy thì nói anh ta có tiểu tam bên ngoài! Đúng! Coi như không bắt được tiểu tam cũng muốn tạo ra một tiểu tam để bắt. Nghĩ như vậy, Tổng An Cửu lập tức có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cảm động vô hình

Editor: Đường Thất Công Tử

Từ lúc Phó Thần Phương tốt bụng không tiếp tục dày vò cô nữa, thành ra Tổng An Cửu lại bắt đầu mất ngủ.

Cô cũng đề cập với anh chuyện không có thói quen ngủ chung với người khác này, nhưng mà trước giờ anh không có ý định chia giường ngủ nào, còn nói là thói quen tốt.

Còn lâu cô mới đồng ý với kiểu thói quen đi ngủ với anh như vậy!

Giấc ngủ quá ngắn, lúc nửa đêm tỉnh lại, phát hiện đầu giường có ánh sáng, Phó Thần Phương còn chưa ngủ, đang cầm một chồng tài liệu lớn nhìn gì gì đó, dưới ánh đèn êm dịu, dáng vẻ đeo kính chuyên tâm rõ là nhìn thế nào cũng quyền rũ.

Say khi ý thức được trong nội tâm dùng từ hình dung anh Tổng An Cửu lập tức âm thầm bật một câu, quyền rũ cái quý, rõ ràng là người có văn hóa bị biến chất.

Lại nói nếu anh bận rộn như vậy, nửa đêm cũng muốn làm việc, tại sao không đi làm, lại phải cố tình ở nhà chứ?

Anh quả là có nhiều thói quen kì quặc dẫn vật mình!

Tổng An Cửu tò mò lặng lẽ nâng mắt quan sát đồ Phó Thần Phương cầm trong tay, liếc về cái bảng, con số loáng thoáng trong bảng là: 7, 8, 22, 3, 0, 0.....

Tại sao cảm thấy số kí tự này có phần quen thuộc khó tả chứ?

Ồ! Cô nghĩ, đây không phải là thành tích tất cả môn thi tốt nghiệp trung học của cô sao?

Tổng An Cửu sợ hết hồn, tiếp tục xem tiếp, phát hiện không chỉ có năm ngoái, tám bảng gần như bao gồm thành tích từ nhỏ đến lớn của cô, thậm chí ở

sau bảng còn có từng đánh giá của mỗi một chủ nhiệm lớp với cô.....

Tổng An Cừ ngạc nhiên nghi ngờ, trong lòng giống như mèo cào tò mò khó chịu nhiều hơn, vì vậy khẽ chống tay muốn nhìn tiếp xuống, đã thấy Phó Thần Phương lật một trang, bất ngờ đập vào mắt chính là tài liệu mỗi một khóa của cô, bên trong la liệt các loại tội xấu đập vào mắt.....

"Bảo bối, làm đủ chuyện xấu mà có thể không rớt, xem như em cũng bản lĩnh(1)."

(1) Bản lĩnh: tính cách của người có năng lực và tự tin, dám chịu trách nhiệm, không lùi bước trước khó khăn, trở ngại

Cả người cô sợ hãi, vừa ngẩng đầu thấy Phó Thần Phương không biết đã phát hiện cô thức dậy lúc nào, đang cười như không cười nhìn cô.

Tổng An Cừ bị nghẹn, khó thở, chỉ là vào lúc này cũng không còn công phu(2) tranh cãi với anh, hoàn toàn bị đồ trên tay của anh lay động thần kinh, người định trở mình đứng lên, lo lắng không yên mà lại gần nhìn.

(2) Công phu: công sức và thời giờ bỏ ra, thường là nhiều, để làm việc gì

Phó Thần Phương cười khế, cũng không che giấu, tiện thể đưa cho cô từ từ xem.

Những tài liệu kia thật đầy đủ làm cho người khác chép miệng, rất nhiều chuyện đến cả cô cũng không nhớ rõ!

Ví dụ như năm thứ ba tiểu học lột quần con nhà người ta xuống để nghiên cứu cấu tạo chỗ gì đó(-.-); năm lớp sáu tiểu học dụ dỗ con trai xinh đẹp lại mặc kệ người ta, sau này người con trai kia ngồi ở trên tầng cuối trường học âm ỉ tự sát toàn trường đều biết; lần đầu truớc thầy giáo vừa tới thực tập, làm người còn sống sợ chạy..... Về phần lúc học cấp hai, liên tục đổi tám lần bạn ngồi cùng bàn, cho đến khi Phó Cảnh Hi ngồi ở bên cạnh cô mới sống yên ổn, những cái khác không phải là đáng ngại, đua xe, trốn học, yêu đương lĩnh tinh thì đúng là không rớt một môn.

Mặt Phó Thần Phương lặng yên suy nghĩ, xem tài liệu từ cấp hai đến đây, mặc dù cô thắng thần mình năm đó và Phó Cảnh Hi vừa gặp đã yêu, nhưng thực sự chỉ coi anh ta là anh em, không có ý tranh giành quyền lợi, nếu không cũng sẽ đổi bạn trai từng người một. Mà nếu lần đầu tiên cô nhìn thấy Phó Cảnh Hi ở giữa trường thi khảo sát, như vậy cô và Phó Cảnh Hi chính là tình cờ gặp ở trường học, đột nhiên cấp ba lại cố gắng học tập chắc chắn có lý do khác.

Lúc này Tổng An Cừ càng nhìn càng ngạc nhiên, không thể tưởng tượng nổi nói, "Sao anh lấy được những thứ này?"

"Em không cần phải biết rõ điều đó."

"Có liên quan tới em, tại sao em không thể biết! Anh điều tra em như thế nào!" Tuy Tổng An Cừ nói ra không vừa lòng, nhưng rõ ràng thiếu tự tin.

Vốn là cô tức giận cực kỳ chuyện riêng tư của mình bị vạch ra trước mặt người khác như vậy, nhưng mà cô lật đến phía sau lại thấy được một kế hoạch phân tích viết tay, nhìn ra là nét chữ Phó Thần Phương, tuy chỉ có lúc làm giấy kết hôn mới thấy chữ của anh, nhưng kiểu chữ rắn rỏi, mạnh mẽ của anh, khí thế kia dường như được hiện ra trên tờ giấy, cô liếc mắt đã nhận ra.....

Cô lớn như vậy nhưng chưa từng có bất cứ ai để tâm mà chú ý chuyện của cô như thế, cho dù kết quả học tập của cô, hơn nữa cô lập ra kế hoạch, kế hoạch tương lai. Đến nay cô vẫn nhớ rõ năm ấy, cô cảm thụ thông báo trúng tuyển cẩn thận ngu ngốc chờ đợi một câu cổ vũ của người lớn, nhưng cuối cùng chờ đến khi bị mọi người coi thường.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngày đó

Editor: Đường Thất Công Tử

Mẹ An Cừ - Chu Tinh Di mấy đời dòng dõi thư hương, năm xưa tang lễ cha, để lại gia sản lớn như thế cho một mình mẹ Nguyễn Quân lo liệu, lại dồn tất cả tâm huyết trên người con gái Chu Tinh Di này, trước khi Chu Tinh Di gả cho Tổng Hưng Quốc có một người yêu thanh mai trúc mã là Lương Đông, bởi vì hoàn cảnh gia đình không tốt, lại luôn đầu cơ trục lợi(lợi dụng cơ hội để kiếm lợi riêng một cách không chính đáng.), Nguyễn Quân không thích. Dưới sự kiên quyết phản đối của Nguyễn Quân, cuối cùng Chu Tinh Di vẫn phải gả cho người mẹ lựa chọn - Tổng Hưng Quốc.

Một người thanh cao (trong sạch và cao thượng) kiêu ngạo, là một người đàn ông chủ nghĩa lớn, cuộc sống sau khi cưới có thể tưởng tượng được. Bởi vì dẫn đầu sẽ ảnh hưởng đến cổ phiếu của công ty, mẹ vẫn kiểm chế, bởi vì sau đó lại có An Cừ, cộng thêm hàng năm Tổng Hưng Quốc đi chi nhánh công ty ở nước ngoài, Chu Tinh Di cũng làm việc ở bên ngoài, quan hệ của hai người có chút nói lỏng.

Cho đến khi An Cừ vừa được ba tuổi, Chu Tinh Di và Lương Đông lén lút yêu đương, lại giấu diếm chuyện lên sinh một đứa con gái ở ngoài bị mọi người phát hiện, mâu thuẫn càng trở nên gay gắt. Nguyễn Quân xui mặt tự mình đi nhận lỗi với nhà họ Tống, thề thốt không cho Chu Tinh Di và Lương Đông sinh ra con gái riêng nữa, cũng hứa hẹn không ít chỗ tốt, mới không đến bước ồ ào ly hôn.

Sau lần đó mặc dù Chu Tĩnh Di bị người nhà họ Tống nhốt, nhưng trái tim người phụ nữ lại ở chỗ Lương Đông ấy. Một là phá hủy hạnh phúc cả đời của cô sinh đứa con gái chồng có cũng được mà không có cũng được, một là sinh đứa con gái với người đàn ông yêu thích không đủ khả năng hẹn gặp, trong đó người thân vừa nhìn thì biết.

Từ đó về sau, Tống Hưng Quốc cũng quang minh chính đại (ngay thẳng, rõ ràng, không chút mờ ám) tìm đàn bà ở bên ngoài, có lúc vì khiêu khích Chu Tĩnh Di còn công khai mang về nhà qua đêm, Chu Tĩnh Di đã sớm không ôm hi vọng vào Tống Hưng Quốc, chỉ mất điếc tai ngơ. Có lần bé An Lâu vì bảo vệ mẹ mà trêu đùa người đàn bà kia, bị Tống Hưng Quốc đánh cho một trận tàn nhẫn, ngay lúc đó lòng Chu Tĩnh Di chan chứa nhớ tình một đêm với Lương Đông đẹp trai, chỉ coi An Cửu nghịch ngợm rước lấy phiền phức cho bà ta, ngoài một câu bực dọc ra cũng chưa từng bảo vệ.

Tình huống như thế vẫn duy trì đến khi năm An Cửu mười tuổi ấy, một năm kia, Lương Đông bệnh nặng, mạng sống bị đe dọa, thiếu chút nữa không thể cứu trở về, cũng vì chuyện đó làm cho tình mẹ của Chu Tĩnh Di mở ra, lấy dũng khí không nghe lời Nguyễn Quân, không tiếc tất cả hậu quả ly hôn với Tống Hưng Quốc trở về người phụ nữ bên cạnh Lương Đông. Lúc đó chuyện âm ỉ này rất khó nhìn, Nguyễn Quân giận dữ đau tim, một con bệnh không dậy nổi, sau đó thân thể vẫn không tốt, vừa qua đời năm trước.

Trong nhà này, người chỉ bảo vệ An Cửu, chỉ có thể để cho An Cửu nghe lời ngoan ngoãn đứng yên cũng đã chết.

Sau đó, Tống An Cửu phản nghịch đến đỉnh cao nhất.

Nếu như không phải là lúc ấy có Phó Cảnh Hi tồn tại thỉnh thoảng nhắc nhở tâm thiếu nữ của cô, có lẽ bây giờ cũng phải âm ỉ quá mức hơn.

Sau khi cha mẹ ly hôn, An Cửu thuộc về Tống Hưng Quốc, nhưng cô thật sự không cho người khác bớt lo, nhà cửa cãi nhau không yên, cộng thêm vợ bé gồi đầu thôi một chút gió vào tai ông ta (trèo lên giường nói bóng gió đây mà-), Tống Hưng Quốc quyết định bỏ quyền nuôi dưỡng Tống An Cửu.

Con gái không phải là của ông, tại sao lại do một mình ông dạy, dạy tốt rồi không ai nói ông được, dạy không tốt thì tất cả đều là lỗi của ông, ông là một thành viên hội đồng quản lý thị trường, đầu tiên là phụ nữ bên ngoài, nữa là con gái khác người, sắc mặt cũng mất nhanh. Cưới vợ rất khó khăn, còn sinh một thằng con mập mạp, ông nhất định sắp xếp qua tất cả, bắt đầu một cuộc sống mới.

Sau khi biết được tính toán của Tống Hưng Quốc, Chu Tĩnh Di tự nhiên không chịu, cô không tiếc bất cứ giá nào đổi cuộc sống mình muốn, làm sao chịu đón nhận cục diện rồi rấm rầy này nữa, làm khó cho Lương Đông sao?

Mà một ngày kia Phó Thần Phương xuất hiện, chính là cha mẹ ruột thịt của An Cửu, mẹ ghê cha ghê, em trai em gái, ngày đó mọi người tề tụ một nhà thảo luận vấn đề quyền sở hữu An Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Quyền sở hữu

Editor: Đường Thất Công Tử

Ngày đó, Tống Hưng Quốc mang theo vợ bé tìm tới cửa, Chu Tĩnh Di tức giận liên tục gọi hơn chục cuộc điện gọi Tống An Cửu đang đưa xe ở bên ngoài trở về gấp.

Lúc ấy trong lòng An Cửu phiền muộn, lúc đưa xe không cẩn thận thì lật xe xuống, may mắn khả năng phản ứng nhanh nhẹn nên không đáng ngại, cũng không quan tâm Thẩm Hoán sợ hãi mà muốn kéo cô đi bệnh viện, sưng sờ tại chỗ thì lái lên xe mô - tô bên ngoài đường cái, sau đó trực tiếp phi nhanh đến chỗ ở của Lương Đông.

Quần gia ở phía sau liều lĩnh hét sợ hãi khuyên cô nên đổi quần áo thì tốt hơn, cứ đáng về đầy bụi đất này đi thẳng vào trong. Không ngoài dự liệu chân vừa mới bước đi vào thì bị Tống Hưng Quốc đập một chén trà xuống.

"Mày xem bộ dáng mày giống cái gì!" Tống Hưng Quốc nhìn cô khó khăn lắm tránh qua chén trà này, nghe tiếng nện vỡ vụn trên sàn nhà càng tức giận hơn.

An Cửu liếc mắt không chút để ý, Chu Tĩnh Di thấy cô tránh không kịp và Lương Giai Giai vui sướng khi người gặp họa, ngoài ra còn có vẻ mặt chẳng phân biệt được Lương Đông và mẹ ghê Phương Như.

Trường hợp ngày hôm nay này Lương Giai Giai vốn làm người đi sau không nên có mặt ở đây, nhưng cô quá lo lắng Chu Tĩnh Di sẽ nhất thời mềm lòng nhận lấy quyền nuôi dưỡng Tống An Cửu, gọi nhõng nhẽo.

Kéo dài thời gian trốn tránh không muốn trở về, cô muốn tự mình kiểm tra, tóm lại nhất định không thể cho cô ta vào cửa nhà họ Lương, đó là nhà của cô.

An Cửu tùy tiện kéo cái ghế ngồi xuống, "Hôm nay ông lại sòng phẳng, ít nói nhảm, gọi tôi trở về có chuyện gì nói thẳng đi!"

"Khốn kiếp!!! Mày cho rằng mày đang nói chuyện với ai!" Nếu như trong tay vẫn còn chén trà, Tống Hưng Quốc khẳng định một lần nữa lại ném ra ngoài.

"Chu Tinh Di cô nhìn đi! Đây chính là con gái tốt cô sinh! Tóm lại tôi không dạy được! Nếu nó ngoan còn chưa tính, cô xem cái bộ dáng này của nó, nếu cô tốn tâm tư sẽ không như vậy?"

"Lúc ly hôn tòa án đã xử An Cửu thuộc về ông, bây giờ cưới vợ sinh con thì rảnh rồi muốn đẩy phiền phức cho tôi, thật ra ông nghi được đấy! Tôi cho ông biết, không thể nào! Còn nữa, cái gì gọi là tôi sinh con gái tốt, chẳng lẽ không phải con gái ông sao?"

Tống Hưng Quốc liếc Lương Đông một cái, lộ một nụ cười ác độc, "Ai biết có phải con gái của tôi hay không!"

"Tống Hưng Quốc, ông đừng khinh người quá đáng! Có nhiều người cha có cái gì đó với con gái! Cuối cùng nó là con gái của ai nhìn mặt mũi ông cũng biết!" Chồng trước mang theo vợ bé tìm tới cửa, ngay trước mặt chồng và con gái vũ nhục mình, Chu Tinh Di đã hoàn toàn không cách nào nữa duy trì dáng vẻ cao quý xinh đẹp, nói chuyện cũng bắt đầu không lựa lời nói.

"Cô ít dội nước dơ lên người tôi đi. Nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm! Cô làm chuyện tốt, còn sợ người ta nói sao?" Tống Hưng Quốc bình thường cũng coi là một nhân sĩ(người có học thức thuộc tầng lớp trên trong xã hội cũ), nhưng vừa gặp phải Chu Tinh Di nuôi dạy những thứ kia thì hoàn toàn quên hết đi.

"Ông....." Chu Tinh Di mắt không chế còn muốn nói, lại bị Lương Đông kéo.

Không thêm đề ý lời nói bình thường của Tống Hưng Quốc chút nào, Lương Đông bình tĩnh hòa nhã nói: "Tất cả yên tĩnh một chút, hôm nay chúng ta đến giải quyết vấn đề."

Bây giờ Lương Đông đã xura đầu bằng nay, nói chuyện cũng có một chút lo lắng.

"Vậy ông nói làm thế nào?" Chu Tinh Di chán nản hỏi.

"Không bằng, hỏi ý kiến An Cửu một chút, hỏi nó muốn ai?" Lương Đông giống như thân thiện đề nghị.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người Tống An Cửu, Lương Giai Giai lại lo lắng thẳng thắt lưng dậy, mặt cảnh cáo nhìn cô chăm chăm, chỉ sợ cô nói muốn Chu Tinh Di.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không thì chuyển qua với tôi

Editor: Đường Thất Công Tử

An Cửu nâng cằm lên, nghe bọn họ âm ỉ nửa ngày cuối cùng hiểu là vì chuyện gì.

Không phải hai bên đều không muốn cô sao.

Liếc nhìn những người đối diện đó từng ánh mắt của từng người một lo lắng không dứt, cho nên bây giờ như thế nào? Quyền lựa chọn đến trong tay cô?

Có đúng cô định nói hay không, nói là người nào thì cũng có thể kéo cô vào địa ngục?

Cảm giác tay cầm quyền lớn sinh sát thật sự vui vẻ. Chỉ là, không đủ, chỉ kéo một thì làm sao đủ đây!

"Không bằng lần lượt đến cái lẽ...!"

An Cửu chậm rãi trả lời bị tất cả mọi người phản đối.

Tiếp đó lại là một vòng cãi nhau dài lâu không dừng.

"An Cửu, không phải mẹ không muốn con...con đi theo cha cuộc sống sẽ tốt hơn, mẹ là vì tốt cho con!"

"Cái người đàn bà này, ít giả mù sa mưa(giả ngu để che mắt thiên hạ)! Lương Đông giàu to khoản tiền bất chính rồi, kiếm nhiều tiền như vậy chẳng lẽ nuôi mồm ngoài cũng không nuôi nổi?"

"Tổng Hưng Quốc ông còn không biết xấu hổ, ban đầu là ông muốn giành quyền nuôi dưỡng An Cửu với tôi."

"Ít đi! Bà cho rằng tôi muốn, đây không phải là bà - con mẹ nó - ép - đấy!"

.....

Trên mặt An Cửu vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, nhìn bọn họ cãi vã, cũng đã không nghe được bọn họ cãi vã cái gì, chỉ biết là, mỗi một chữ mỗi một câu của bọn họ lại muốn cố gắng dúc hết tất cả ngăn cách bản thân cô với thế giới bên ngoài, một câu như một đao, chặt được cô sẽ ít đi một phần rắc rối.....

Lúc này, đột nhiên sau lưng truyền đến giọng người đàn ông chế nhạo không đúng lúc...

"Nếu hai bên đều làm khó nhau như vậy, không bằng chuyển qua với tôi thì sao?"

Lương Đông vừa nhìn người đàn ông không biết đứng dựa nghiêng trên khung cửa phòng khách bao lâu, lập tức bày ra vẻ mặt ảo não không thôi, nhưng rất nhanh thì cố gắng bình tĩnh lại, sợ hãi mà lúng túng nói, "Cậu Phó đã tỉnh rồi hả? Tối hôm qua ngủ như thế nào?"

Gần đây công ty của bọn họ nhận một đơn đặt hàng lớn, phía trên giao cho ông đi tiếp đãi ngài Phật tổ này -- Cậu hai tập đoàn EK - Phó Thần Thương. Vốn khách sạn đã sắp xếp tốt rồi, Phó Thần Thương lại nghe nói ở chỗ ông yên tĩnh, nói muốn ở nhà ông vài ngày.

Lương Đông vừa nghe có thời cơ làm quen với nhân vật lớn sẽ tự nhiên chắc chắn không từ chối, hơn nữa ông rất có lòng tin với thương thức của vợ, ban đầu ở trên sườn núi mua một khu đất, từ trong gia ngoại phòng ốc đều là bà thiết kế, mọi người khen không dứt miệng, ông cũng rất có mặt mũi.

Quả nhiên Phó Thần Thương rất hài lòng, cộng thêm Giai Giai thiên chân hồn nhiên sẽ khiến lòng người vui vẻ, không khí vẫn luôn rất tốt, mọi thứ ban đầu cũng tiến hành được rất thuận lợi, không ngờ Tổng Hưng Quốc biết lúc này tới gây chuyện, khuyên như thế nào cũng không muốn hôm khác, nhất định vào giờ phút này kết thúc truyện nơi đây.

May mắn đêm qua Phó Thần Thương ở bên ngoài uống rượu đến rất khuya mới trở về, đến bây giờ cũng chưa có tỉnh, ông chỉ có thể cố bình tĩnh làm không khí hòa hoãn, hi vọng trước khi Phó Thần Thương tỉnh lại giải quyết chuyện kia xong, không nghĩ tới vẫn là làm cho người ta chế giễu, cũng không biết có thể lưu lại ấn tượng xấu hay không, bởi vì ảnh hưởng đến hợp tác ngày sau.

"Đúng vậy." Phó Thần Thương chỉ đơn giản trả lời Lương Đông một câu, ngay sau đó ánh mắt vẫn như cũ cảm thấy thích thú khóa chặt Tổng An Cửu, "Bé con thấy sao?"

Lương Đông vội vàng nói, "Cậu Phó chớ có nói đùa."

Mặc dù chỉ là cười giỡn, Chu Tinh Di còn nhũn mảy, cảm thấy anh nghe lên việc nhà của người khác không tốt, giờ phút này lên tiếng nhạo báng càng thêm không quá tôn trọng, nhưng vì ngại thân phận của anh cũng không nói được cái gì, không thể làm gì khác hơn là đổi đề tài, "Phòng bếp chuẩn bị canh giải rượu, cậu Phó muốn đi uống một chút hay không?"

"Anh Phó, em dẫn anh đi!" Lương Giai Giai vội vàng nghênh đón, rõ ràng không muốn Phó Thần Thương có quá nhiều tiếp xúc với Tổng An Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Có đồng ý gả cho anh hay không?

Editor: Đường Thất Công Tử

Vừa nghe được anh nói đùa mập mờ, tim Lương Giai Giai như bị dao cắt. Người đàn ông hoàn mỹ giống thiên thần như vậy và Tổng An Cửu dính líu quan hệ nhất định là vũ nhục với anh. Sau mấy ngày chung sống với nhau, cô ta càng ngày càng kính trọng Phó Thần Thương, cảm thấy không biết anh và những người con trai kia có sức hấp dẫn gấp bao nhiêu lần, hơn nữa, cô ta có thể cảm giác mình rất thích Phó Thần Thương.

"Không vội." Ánh mắt Phó Thần Thương vô tư, từ đầu tới cuối đều đặt trên người Tổng An Cửu. Ánh mắt kia khiến Lương Giai Giai hận đến thiếu chút nữa nghiến nát răng.

Thật ra thì từ khi tiếng chén trà rơi xuống đất anh bắt đầu từng đây, nghe được rõ ràng mỗi một câu tranh luận của bọn họ. Từng chữ từng câu đâm vào miệng lòng người, cô gái này từ đầu tới cuối lại chỉ nói hai câu, ngay cả một câu chống lại cũng không có, chỉ có khinh thường.

Coi thường cô ăn mặc và trang điểm chẳng ra cái gì cả rõ ràng đây mới là tuyệt vọng hận ý đầu thương ừ ừ kéo đến, nhưng về mặt không phải sắp khóc, mà là hoàn toàn ngược lại phách lối và kiêu ngạo.

Cuối cùng cô làm như thế nào?

Ngụy trang theo sắc thái mạnh mẽ độc ác tuyệt diệu như thế, đôi mắt không thèm để ý chút nào yên lặng che giấu làm cho người khác đau lòng đến tận xương tủy.

Đã không nhớ rõ mình máu lạnh bao nhiêu năm. Giờ khắc này anh thật sự cảm thấy đau lòng.

"An Cửu, có đồng ý gả cho anh hay không?" Anh hành động trước khi suy nghĩ nói ra câu nói kia.

-- Một viên đá làm gọn nhiều tầng sóng.

Tổng An Cửu ngơ ngác nhìn anh, sau đó nháy mắt, lại nháy một cái, có lẽ là một loại ánh mắt nhìn ngốc nghếch.

Phó Thần Thương lại không để ý chút nào, cười khẽ, nếu cười lên như tên nhúng độc mê hoặc.

"Gả cho anh, em có thể rời khỏi cái nhà này."

Đột nhiên Tổng An Cửu ngừng đầu lên, ánh mắt không còn thờ ơ, chút để ý, mà là mang theo xem xét.

"Anh thề là anh nghiêm túc. Chỉ cần em gật đầu đồng ý, anh có thể lập tức dẫn em đi, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản." Phó Thần Thương giọng điệu kiêu ngạo tự tin, mặt người hiền lành, không hề cảm thấy dụ dỗ thiếu nữ.

Hoa độc này điên cuồng nở rộ, trùng điệp lan tràn đi đến bức tường lòng của cô.

"..... Thật sao?" Tổng An Cửu vô ý thức ngẩn ngơ mở miệng.

"Dĩ nhiên, sau này sẽ không có ai quản em."

Lương Đông nghe được sợ hết hồn hết vía, không ngừng lau mồ hôi, "Khụ, cái đó, cậu Phó, chuyện vui đùa này cũng không được!"

Chu Tĩnh Di cũng vội vàng đến kéo Tổng An Cửu ra, "Chẳng qua có lẽ cậu Phó cảm thấy chơi tốt trong chốn lát thôi! Con bé này không hiểu chuyện, nếu thật sự dây dưa lên người thì rắc rối."

Lương Giai Giai gấp đến độ không biết như thế nào cho phải, bất cứ giá nào lớn mật khoác lên cánh tay của anh, "Đứng! Anh Phó đừng chơi! Cẩn thận bị người ta dây dưa!"

Nói xong lại nói về phía Tổng An Cửu, "Cô còn đứng ngây ra đó làm gì! Hôm nay có khách ở đây, cô không mất công tiếp đãi...hay là cô đi về trước đi!"

Tổng Hưng Quốc và Phương Như không hiểu ra sao, bởi vì không rõ ràng lắm thân phận của Phó Thần Thương, lại nhìn thái độ của Lương Đông và Chu Tĩnh Di lo lắng như vậy, cảm thấy lại lịch không nhỏ, cho nên giờ phút này cũng cẩn thận không chen vào nói, bình tĩnh nhìn tình thế phát triển.

Tổng An Cửu nghe không vào lời nói của bất cứ ai, trong đầu một mực vọng về lời nói của Phó Thần Thương, bởi vì quá khát vọng quá ao ước, cho dù là ảo tưởng, cho dù sau khi tỉnh lại đau khổ hơn cô cũng không cách nào tự kiềm chế mà rơi vào.

Phó Thần Thương không biến sắc kéo ra tay của Lương Giai Giai, cũng không để ý tới hai vợ chồng Lương Đông ôm sòm, đi từng bước một đến trước mặt Tổng An Cửu, đôi mắt tựa như đầm sâu hút cô vào, bên trong không chút ý định trên choker nào, "Đồng ý không?"

"Anh Phó!" Lương Giai Giai gấp đến độ dậm chân, lại đi cầu Chu Tĩnh Di, "Mẹ xem đi!"

Tin đồn cậu hai Phó gia này bụng dạ cực sâu, làm việc quỷ bí làm cho người ta nhìn không thấu. Chuyện ngày hôm nay này cũng không biết cuối cùng anh có ý gì. Hai vợ chồng cũng không biết nên làm cái gì, Tổng Hưng Quốc hoàn toàn là một bộ dáng "Đây là địa bàn của các người, xảy ra chuyện gì dĩ nhiên là các người xử lý", cũng không quản người trong cuộc là con gái ruột của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Nhất kiến chung tình (1), lưỡng tình lương duyên (2)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

(1) Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu, từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nhau tưởng như gặp được nửa kia của mình.

(2) Lương tình lương duyệt ý là hai bên cùng tình nguyện.

"Em chấp nhận gả." Tống An Cửu có chút run rẩy đưa tay ra, đồng thời cũng trả lời với khí thế hùng hồn, mạnh mẽ.

Từ chối à? Tại sao lại từ chối? Nếu vậy, chẳng phải so với hiện tại càng bất đắc hơn sao?

"Bảo bối, ngoan, lại đây." Phó Thần Thương nhếch môi nở nụ cười, mà nụ cười kia phảng phất như toàn thế giới hoa đồng thời nở rộ khiến người khác ngạc nhiên, say mê, đắm chìm trong đó.

Lúc này Chu Tĩnh Di mới hoảng hồn nói: "An Cửu, con điên rồi! Con biết cậu ta là ai không?"

Lúc này cô không còn nhìn thấy cũng không nghe được gì, mà cô như đang đắm chìm trong ánh mắt của Phó Thần Thương, không muốn nhìn cũng không muốn nghe...

Phó Thần Thương rất tự nhiên nắm tay cô nói: "Quấy rầy đã lâu, giờ cũng nên đi rồi."

Từ này đến giờ Lương Đông lương cuồng, đến hiện tại cũng còn chưa tỉnh táo lại được. Sự tiến triển của tình hình thực sự đã vượt qua lẽ thường. Cách giải thích duy nhất đó là Phó Thần Thương cố ý nói như vậy, hay nói cách khác cũng có thể từ trước đến giờ anh ta cũng chỉ xem An Cửu là một cô bé, nhất thời hứng thú muốn vui đùa một chút.

Lẽ dĩ nhiên Chu Tĩnh Di cũng không muốn như vậy, tuy rằng con gái luôn làm những việc khiến bà rất đau đầu nhưng dù sao cô cũng là con gái của mình. Nếu như cứ bị người đàn ông xa lạ này đưa đi trước mặt mình như thế thì sau này nếu truyền ra ngoài thì bà có còn đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu nhìn mọi người nữa hay không?

"Tống Hưng Quốc, ông có phải là đàn ông hay không? Con gái đã sắp bị người ta mang đi rồi."

Lúc này Tống Hưng Quốc mới có phản ứng: "Vị Phó tiên sinh này, ngay ở trước mặt cha mẹ mà liền đem con gái nhà chúng ta đi như thế, thật là hoang đường."

"Nói như vậy, ông đồng ý tiếp tục nuôi dưỡng cô ấy?"

Lúc này Tống An Cửu mới có phản ứng cực nhanh: "Ba, thực ra con muốn ở bên cạnh ba."

Chu Tĩnh Di vui mừng khôn xiết nhưng Tống Hưng Quốc lại kinh hãi đến biến sắc.

"Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ muốn níu kéo con ở lại đây sao?"

Tống An Cửu cũng chưa từng gọi ba mẹ có thứ tự đến như thế.

Mà đột nhiên lúc này hai người đều trầm mặc.

Phó Thần Thương nhìn hai người: "Không hiểu tình yêu làm sao lại tồn tại trên thế giới này? Có mấy người nhận thức cả đời không yêu, có mấy người chỉ một chút liền tìm đến lẫn nhau. Cháu và An Cửu chính là nhất kiến chung tình, lương tình lương duyệt(3), hi vọng hai bác đồng ý."

(3) Xem lại (1) và (2) ở phần tiêu đề.

Phó Thần Thương đột nhiên đằng hoàng tịnh trọng nói một tràng dài giống như anh đã trúng mũi tên tình yêu, tựa như tình yêu chân thành đang tìm tới anh. Còn Tống An Cửu cũng bị thái độ của anh dọa sợ đến sững sờ.

Chờ khi Tống Hưng Quốc và Chu Tĩnh Di phản ứng lại muốn đuổi theo thì hai người cũng đã sớm lên xe rồi đi.

Lương Giai Giai tức giận đến nỗi khóc lóc chạy lên lầu trốn vào phòng.

"Sao... Làm sao bây giờ?" Lương Đông có chút bất an, dù sao người cũng là do anh mang về.

"Còn có thể làm sao? Nhìn anh ta ra dáng một đại thiếu gia như vậy, phỏng chừng đang cảm thấy cô ấy còn mới mẻ, chơi mấy ngày liền chán thôi!"

Lương Đông chà xát tay mình "Em thấy chúng ta có nên nhờ An Cửu nói vài lời hay trước mặt anh ta hay không? Chuyện ngày hôm nay thực sự ảm đạm không chịu được, anh sợ ảnh hưởng đến cái kia tờ đơn kia."

Chu Tĩnh Di tức giận không thôi "Lời này mà anh cũng nói được sao? Anh còn không mau mau đi giúp em tìm người trở về, chẳng may An Cửu xảy ra chuyện gì thì làm sao?"

Lương Đông không phản đối "Góc nhìn của em thật hạn hẹp. Phó Thần Thương là ai? Nhị công tử tập đoàn EK, cũng là người thừa kế "hot" nhất hiện nay, bao nhiêu phụ nữ phí hết tâm tư muốn bò lên giường của cậu ta mà An Cửu cũng không biết có vận may thế nào mà được cậu ta coi trọng. Chỉ tính phí chia tay cũng đủ cho nó ăn mặc sung túc cả đời."

Lúc này Chu Tĩnh Di mới hơi có chút an tâm nhưng lại không hề nghĩ rằng, nếu như hôm nay người bị mang đi chính là Lương Giai Giai thì hiện tại bà có

an tâm như vậy hay không, sợ là đã sớm liều mạng đi bảo vệ nó rồi.

Đến lúc này khi Tổng Hưng Quốc biết thân phận thật sự của Phó Thần Thương thì lấy làm kinh hãi vì ông thật sự không ngờ lại gặp cậu ta ngay ở chỗ này. Phó Thần Thương đã ở nước ngoài nhiều năm cũng rất ít khi xuất hiện nên ông cũng không nhận ra. Vì thế, lúc này trong lòng ông âm thầm vui mừng vì mới vừa nãy ông không nói ra lời gì đắc tội đến cậu ta.

*

Vừa rời khỏi nhà họ Lương, An Cửu cũng liền tỉnh táo trở lại, khi này cô vốn chỉ muốn giúp người này giải vây mà thôi, lại không nghĩ rằng bị anh ta dẫn dắt ra khỏi nhà, lại như người mộng du đưa cho anh giấy tờ tùy thân, rồi thậm chí còn theo anh đến cục dân chính để làm thủ tục hợp pháp. Quyền sách nhỏ màu đỏ này giống như đang chế giễu cô "Chúc mừng cô bán mình thành công".

Nhanh chóng cầm lấy quyền sở, anh để cô ở nhà một mình rồi biến mất một tuần, mãi đến tận khi cô gặp phiền phức thì anh mới xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Gánh nặng đường xa

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Hành động đáp trả cho câu nói "Sau này không ai được phép để ý đến em" là thái độ bị anh quản lý gắt gao. Lúc trước còn cho rằng có cũng được mà không có cũng chẳng sao nhưng lúc này cô nhìn người đàn ông đang nằm mê man trên giường lại chợt cảm thấy mình hoàn toàn không thể nhìn thấu anh đang suy nghĩ gì. Dù đã có mối quan hệ thân mật như vậy nhưng cô cũng không biết rốt cuộc anh là ai, là người thế nào? Cô chỉ biết trên thế giới này sẽ không có ai có điều kiện tốt và hoàn hảo như anh đây.

Tại sao anh lại vì cô làm những việc này? Tổng An Cửu bắt đầu tra những tư liệu kia, thấp giọng lầm bầm "Tôi là một đứa xấu xa, ba mẹ cũng không muốn tôi hưởng chi bọn họ đều có con gái riêng. Lẽ nào anh muốn nhìn thấy bọn họ phân chia tài sản cho tôi sao? Xem như tôi giới lừa gạt nhưng tôi cũng không muốn người khác cũng lừa gạt mình như vậy."

Cô lại bày ra dáng vẻ "lợn chết không sợ bóng nước sôi"(4), một bộ dáng không sợ trời, không sợ đất.

(4) Điều đó có nghĩa là đã có đủ chuẩn bị tâm lý để đối mặt với những khó khăn, hoặc giữ một thái độ thờ ơ với những điều dường như khó khăn, thường là để tự che trách hoặc chế giễu. Phép ẩn dụ về việc không cảm thấy có gì lỗi bịch về việc làm của mình.

"Tôi muốn biết lý do anh muốn kết hôn với tôi là gì?"

"Anh không có gì ngoài tiền, vậy lẽ nào em không tin anh thực sự mê sắc đẹp của em sao?" Phó Thần Thương nhẹ nhàng vuốt tóc cô có chút xúc động nói, lại cúi đầu trụ môi cô, đầu lưỡi tiến sâu vào khoang miệng cô day dưa không dứt, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô như muốn nói "Trên toàn thế giới này, em là quan trọng nhất".

Một luồng khí ấm nóng bùng từ đầu xông thẳng từ lòng bàn chân lên trán Tổng An Cửu khiến cô choáng váng, đỉnh đầu như có khói bốc lên. Xưa nay đều là cô đùa giỡn người khác, chưa từng bị ai đùa giỡn qua, huống hồ Phó Thần Thương có cấp độ cáo già cao như thế thì cô đã biết quá rõ, trái tim nhỏ này của cô thật sự không chịu nổi.

Không biết từ lúc nào một bàn tay không an phận đặt lên nơi mềm mại của cô khiến trái tim trong lồng ngực cô chấn động. Anh khẽ cười nhẹ nói "Tim đập thật nhanh."

Tổng An Cửu cảm thấy càng quẩn trí đến nỗi mắt cũng không biết nhìn về hướng nào. Người đàn ông này thực sự là... khiến người khác cảm thấy chán ghét.

Nhìn cô giận dữ và xấu hổ đến nỗi hận không thể chết ngay tức khắc, tâm tình trong lòng của Phó Thần Thương sung sướng, hài lòng xoa đầu cô nói: "Thật xin lỗi, đã bắt nạt em"

Lời này có phải biểu thị cho việc anh đã đùa giỡn với cô xong rồi chứ? Tổng An Cửu vừa mới thở phào nhẹ nhõm liền có cảm giác hình như quần lót của mình đang bị người này lấy đi rồi.

Xin lỗi, nội dung vở kịch phát triển có chút logic được không?

"Phó Thần Thương!!!"

"Hả?"

"Anh... A!"

Quên đi, đòi nào mà anh ta lại nghe lời cô kháng nghị lúc này chứ?

...

...

"Ồ dưới thân anh, em luôn có đáng về giận dữ như thế này sao? Kỹ thuật của anh cũng không kém, em cũng nên hưởng thụ một chút thôi. "

"Ít nói nhảm lại đi! Giờ có muốn làm hay không?" Cánh tay Tống An Cửu che ngang hai mắt, thân thể khẽ run làm hiện ra bầu không khí nhàn nhạt mê người. Cuối cùng, sau khi kết thúc, cô trở mình một cái lăn tới bên kia, lấy chăn bao lấy mình và co lại trong góc giường.

Không ngờ tiểu nha đầu này không có kinh nghiệm trong chuyện này thật, cô vẫn dễ dàng thẹn thùng như thế. Thế nhưng rõ ràng là đang thẹn thùng lại còn cố tình bày ra bộ dáng lưu manh liều chết không vâng lời.

Từ lúc mới vừa gặp mặt, từ một em gái bắt nam bắt nữ (ý là nam không ra nam, nữ không ra nữ) cho đến khi cô trở thành một cô gái thuần khiết uyển chuyển phục vụ anh...không thể không nói, anh nuôi cô thành ra như vậy cũng có chút cảm giác thành công.

Đương nhiên, băng dày ba thước không chỉ một ngày có thể tạo nên, muốn cô thật sự hoàn toàn thay đổi, trọng trách còn rất nặng mà đường còn rất xa.

"Ngày mai bắt đầu học bù, chương trình học vừa nãy của em, anh cũng đã xem qua rồi."

Tống An Cửu buồn bực lấy mái tóc mình xoắn thành một mớ bòng bong rối rắm "Nhất định phải như vậy sao? Ngoại trừ đọc sách, anh muốn em làm gì cũng được."

"Mọi thứ anh muốn thì em đều phải vâng lời kể cả việc đọc sách."

Con người Tống An Cửu khẽ chuyển động, dù rất muốn phá thiên hoàng địa (ý là ngang bướng phá tan hết bất chấp chuyện gì xảy ra) nhưng cô cũng không phản bác lại lời anh, dù sao đi học cũng phải lên lớp mà. Bất quá nếu trốn học cũng còn hơn bị giam trong nhà đá.

Quá tốt rồi! Ngày mai sẽ có thể đi ngắm cảnh... hi...hi

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cậu ăn mặc như con gái, rốt cuộc cậu có ý định gì?

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng Tống An Cửu liền bị người nào đó đang có tinh thần vui vẻ làm cho tỉnh giấc.

"Dậy đi học nhanh kéo muộn."

Người phía sau trầm mặc vài giây, thấp giọng nói một tiếng "Đáng chết" thể hiện các loại bất mãn, đứng lên mặc quần áo.

Đây là lần đầu tiên Phó Thần Thương chịu ăn quả đắng thế này, nhất thời Tống An Cửu cảm thấy cả người khoan khoái.

"Mặc đồng phục học sinh."

"Học bù nên không cần mặc đồng phục học sinh."

"A, vậy thì mặc bộ này." Phó Thần Thương lại đứng bên cạnh chụp lấy một bộ quần áo có nút buộc. Đây là một trong những bộ quần áo được lấy ra từ chồng quần áo được sắp xếp gọn gàng kia, mà nhìn ra trên bộ y phục này có ít nhất hơn trăm cái nơ con bướm.

"Tôi vẫn nên mặc đồng phục học sinh thôi!" Tống An Cửu cũng nhanh chóng đi tìm bộ đồng phục học sinh mặc vào.

Bộ y phục này vẫn là mới nhất, cô chưa từng mặc qua lần nào, vừa nãy lấy nó từ trong chiếc rương kia ra.

Trước tiên, cứ ăn mặc như thế đã. Đợi khi đến trường học, xem cô có thể cướp một bộ quần áo của nam sinh nào đó hay không?

Phó Thần Thương chấn động, tâm tình hưng phấn bừng bừng nhìn bóng dáng cô trong bộ quần áo kia. Lúc này trông cô thật trẻ trung tựa như thủy thủ, trong ánh mắt lại lờ lờ phát ra ánh sáng màu xanh lục. Tuy rằng cô không cử động nhưng anh đoán trong đầu cô đang phải suy nghĩ ra điều gì đó để

hành động.

Tổng An Cửu khinh bỉ lườm anh một cái, sau đó tự mình phi nhỏ liếc nhìn mình như con thỏ trắng nhỏ phản chiếu trong gương.

*

Ấn sáng xong, Tổng An Cửu cũng nhanh chóng vội chạy ra bên ngoài nhưng lại bị Phó Thần Thương nắm cổ áo lại, giúp cô thất nơ "Em cứ như thế đi học sao?"

"Vậy anh còn muốn thế nào?" Tổng An Cửu có hơi không kiên nhẫn.

Phó Thần Thương xoay người bước vào phòng ngủ đưa túi xách cho cô, nhìn qua chắc cũng nặng lắm.

"Văn phòng phẩm ở trong túi xách này, đều rất mới. Anh cũng giúp em bỏ thời gian biểu, chương trình học, dụng cụ, sách tập vào rồi." Nói xong, anh lại kín đáo đưa cho cô một bộp tiền "Đây là tiền học phí và tiền tiêu vặt của ngày hôm nay. Vốn là muốn đưa em tới nhưng sợ em bị người khác làm khó dễ, em tự mình ngồi xe buýt được chứ?"

Tổng An Cửu cũng không biết làm sao nên chỉ đành đứng đó không có phản ứng gì, lại tùy tiện gật đầu.

"Tối nay em muốn ăn gì? Anh làm cơm cho em."

"Vậy... Cứ tùy anh!" Tổng An Cửu càng ngày càng chột dạ, vừa định chạy đi lại bị người kia ôm eo trở về triền miên hôn khắp khuôn mặt cô, ánh mắt giăng co như lưu luyến "Tan học nhớ về sớm một chút."

Khuôn mặt Tổng An Cửu đỏ tới mang tai, chạy trốn chết.

Cô sắp không thể chịu được cảnh người khác đối với cô như thế, từng chút từng chút một, cô cũng không biết nên làm thế nào mới tốt đây. Vậy đại khái cô chỉ còn cách lấy tính cách tùy tiện báo lại nguyên nhân với Phó Cảnh Hi thôi.

Vừa ra khỏi cửa, vốn là muốn ngay lập tức đi tìm Phó Cảnh Hi nhưng vào lúc này cô cũng không tiện tới đó.

Để đáp lại anh, ngày hôm nay cô sẽ không trốn học, tan học cũng sẽ trở thành bé ngoan về nhà sớm. Vậy đã được chưa?

Nhìn bóng lưng cô rời đi, khóe miệng vốn lúc này còn dịu dàng của Phó Thần Thương chợt biến mất mà thay vào đó là thần sắc phức tạp, không biết anh đang suy nghĩ gì.

*

Vì cũng khá quen thuộc đường đi nước bước trong sân trường, đã từng nghênh ngang đi tới đi lui không sợ trời không sợ đất, thế nhưng lúc này trong lòng Tổng An Cửu lại xuất hiện các loại cảm giác không dễ chịu, cô thầm mong tốt nhất đừng ai nhận ra cô.

Lúc đi đến trước cửa phòng học lại nhìn thấy phía trước có bóng người quen thuộc.

Người kia không phải Thẩm Hoán sao? Thẩm rồi, sáng sớm hôm nay mới vừa cầm điện thoại di động lên lại bị Phó Thần Thương làm hôn mê đến thất điên bát đảo, sau đó lại quên điện thoại lại cho cậu ta rồi.

Mất thấy Thẩm Hoán đi dần đi tới trước mặt mình, Tổng An Cửu vừa định chào hỏi nhưng lại nhìn thấy ánh mắt anh ta lại trực tiếp lướt qua mình, ánh mắt ấy lại dừng trên người một tên nam sinh đứng chắn trước mặt cô.

"Bạn học, bạn có thấy Tổng An Cửu hay không?"

Tên nam sinh kia vừa đi vừa giơ cao quyển sách lên, nhất thời không phản ứng lại.

"Tự nhiên dờ ra làm gì? Tôi đang hỏi cậu đấy!" Thẩm Hoán vốn đang buồn bực mất tập trung, thấy đối phương như thế lại thẳng thừng đánh ra một cái tát đập vào gáy tên nam sinh đeo mắt kiếng to dùng kia.

"Tại sao cậu dám đánh tôi?"

"Tôi đánh đó thì sao?" Nói xong lại tiếp tục nắm chặt cổ áo tên nam sinh kia.

Lúc này trên trán Tổng An Cửu bắt đầu nổi gân xanh, thực sự cô không còn nhịn nổi nữa nên xuất một cái tát hướng người phía trước đập tới.

Thẩm Hoán bung trán mình bối rối vì bị đánh bất ngờ. Sau khi anh lấy lại tinh thần, khí thế ngất trời ngẩng đầu lên xem là ai. Trong lúc đang muốn phát hỏa, anh lại nhìn thấy một nữ sinh đáng yêu thì anh cũng lập tức hòa hoãn không khí, dùng giọng hòa ái dễ gần nói "Bạn học này, có chuyện gì?"

"Thẩm Hoán, cậu không có mắt sao?"

Thẩm Hoán lạ lùng chỉ tay vào cô quát to một tiếng "Tổng An Cửu? Cậu ăn mặc giống con gái để làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thấy Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Vì đàn ông?

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

"Câm miệng, nhỏ giọng một chút! Cậu muốn la lên cho tất cả mọi người đều biết sao?" Tống An Cửu che mặt kéo Thẩm Hoán trốn đến một chỗ không có ai.

Trong lúc đang muốn nói chuyện tử tế lại phát hiện khuôn mặt Thẩm Hoán đỏ cả lên.

Tống An Cửu cũng buông tay đang kéo cậu ta, thay vào đó lại cho cậu một cái tát "Khuôn mặt cậu đỏ cái rắm á!"

"Ai bảo cậu đột nhiên ăn mặc như vậy..." Thẩm Hoán lúng túng lên lút giương mắt nhìn cô, lần đầu tiên nắm tay cô lại không ngờ mềm mại và nhỏ nhắn đến như vậy. Từ khi biết cô đến giờ, cậu cũng chưa từng nhìn thấy cô ăn mặc như con gái giống như lúc này. Từ trước đến nay, cậu vẫn xem cô như anh em, thậm chí cả một thời gian lâu dài cậu hầu như quên luôn giới tính của cô.

"Điện nhiều cuộc cho tôi như vậy là có chuyện gì?"

"Cậu còn nói vậy? Không nói một tiếng lại biến mất nhiều ngày như vậy, cậu có biết tôi lo lắng cho cậu nhiều đến thế nào hay không? Tôi còn tưởng rằng cậu đã xảy ra chuyện gì rồi. Không đúng, cậu... khẳng định là đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không sao tự nhiên cậu lại biến thành ra như thế này?" Thẩm Hoán với bộ mặt chắc chắn nói.

"Cửu Ca này, rốt cuộc cậu bị cái gì kích thích, cậu cũng đừng nên nghĩ không ra."

"Sao lại nhiều chuyện như vậy? Hiện tại là tôi đang hỏi cậu."

Thẩm Hoán ngượng ngùng nói: "Cũng không chuyện gì, ngày đó cậu không đến, bọn người Hứa Tư Thông kêu gào mấy ngày, thấy không ai có phản ứng cũng liền yên tĩnh lại. Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là vì không liên lạc được với cậu nên tôi lo lắng."

Trong nhất thời, Tống An Cửu không biết nên nói như thế nào, cuối cùng lại mở miệng nói: "Cậu có thuốc lá không?"

"Sao?"

"Thuốc lá!"

"Há, à, có!" Thẩm Hoán móc ra điều thuốc và đốt cho cô, lại do dự nói "Hay là thôi đi."

Không biết vì sao cậu luôn có cảm giác phá phong cảnh.

Tống An Cửu lườm cậu một cái "Mới mấy ngày không gặp mà cậu làm sao cứ đông dài như vậy?"

Thẩm Hoán bĩu môi, tôi lẻ mề? Cậu còn đột nhiên biến thành con gái!

"Vậy rốt cuộc là có chuyện gì? Chuyện Tiết Hạo kia cuối cùng giải quyết như thế nào? Lẽ nào người nhà cậu lấy đây là điều kiện ép cậu phải đọc sách?"

Tống An Cửu hít sâu một hơi nói: "Cậu nghĩ quá nhiều."

"Vậy xảy ra chuyện gì?" Thẩm Hoán dừng lại trong chốc lát, thử dò xét nói: "Vì đàn ông?"

Ngón tay Tống An Cửu đang cầm điều thuốc run lên.

"Quả nhiên là vậy." Thẩm Hoán làm ra dáng vẻ đã rõ ràng mọi chuyện, lại hỏi tiếp: "Vi Phó Cảnh Hi sao?"

Tống An Cửu nhìn cậu ta một chút "Nói đúng một phần ba."

"Há? Một phần ba là đúng chỗ nào?"

Tống An Cửu cũng không có ý trả lời cậu.

Ý của một phần ba không phải là trong ba chữ thì cậu đã nói đúng một chữ sao?

Thẩm Hoán đã sớm nhận định mình không nói sai "Không phải tôi chê bai cậu nhưng nếu cậu mặc như thế sớm một chút thì Phó Cảnh Hi đã không phải khổ sở rùng rã trong năm năm qua. Mà đó là kỹ thuật trang điểm sao? Tôi thấy giống cái trang hơn."

"Cậu thật nông cạn, chỉ trông mặt mà bắt hình dong. Cảnh Hi sẽ không để ý đến hình dáng tôi ra sao cả. Huống chi chúng tôi chỉ là bạn bè. Nếu cậu lại nói vậy, tôi sẽ không ngần ngại đánh cậu chết ngay tại chỗ."

Thẩm Hoán cũng xoa hai bên lỗ tai nói: "À, chỉ là bạn bè sao? Tôi đã nghe câu nói này rất nhiều lần đến nỗi lỗ tai tôi đều đã chai sạn. Cậu đó, không sợ trời không sợ đất, chỉ có sợ một mình Phó Cảnh Hi. Cả ngày cậu bịt tai trộm chuông(5) rất thú vị sao?"

(5)Ý là tự dối mình chứ không thể dối người khác được.

Bịt tai trộm chuông

Có một tên trộm đến nhà người họ Phạm, nhưng khi đến nơi thì mọi thứ trong nhà đều đã dọn đi cả, không có gì để lấy, chỉ còn lại một cái chuông lớn trong sân. Tên trộm nghĩ: Cái chuông này có thể bán kiếm được chút tiền, thế là hắn nhấc lên thử nhưng nó quá nặng, không cách nào chuyển đi nổi.

Hắn suy tính: Nếu đập vỡ cái chuông ra từng mảnh thì có thể đem về được, thế là hắn tìm một cái búa gỗ nhẹ một cái, nhưng âm thanh lại vang đi rất xa. "Chết rồi! nếu bị hàng xóm nghe được thì làm sao đây?"

Nghĩ thế, hắn liền bịt hai tai mình rồi nện vào chuông. Người dân xung quanh nghe thấy tiếng chuông đổ xô vây bắt tên trộm.

Tên trộm cho rằng mình không nghe thấy tiếng chuông thì người khác cũng không nghe thấy. Hắn tự dối được mình, nhưng có thể dối được người khác chăng!

Ongbachau.vn (suru tầm)

Nói xong, theo thói quen cậu dường như muốn nói gì nữa nhưng cuối cùng vẫn thu hồi lại gãi đầu nói: "Đi thôi! Đi uống rượu thôi!"

"Ban ngày mà uống rượu gì?"

"Vậy thì đi đưa xe, lúc này nhất định phải rửa sạch nhục nhã."

"Không đi."

"Vậy cậu muốn làm gì?"

"Đi học."

"..."

Mãi đến tận khi Tống An Cửu đã đi thật xa, Thẩm Hoán mới tỉnh lại chạy đuổi theo cô phía sau "Cửu ca à, cậu đừng như vậy. Chỉ là một người đàn ông mà thôi, cũng không cần làm tới mức độ này chứ? Không phải chính cậu nói Phó Cảnh Hi sẽ không để ý đến những chuyện này hay sao? Nếu anh ta thật lòng yêu thích cậu thì cũng nên yêu thích cả dáng vẻ vốn có của cậu mới đúng chứ."

"Còn trẻ không cố gắng học tập thì cũng giống như đang tự xử án treo cho chính mình. Nếu muốn tốt cho tôi thì đừng ngăn cản con đường học tập của tôi." Tống An Cửu suy nghĩ một chút vẫn quyết định nói ra để cậu ta không hiểu lầm mình như thế mãi được. Còn sự thật thế nào thì cô cũng chẳng muốn giải thích, mà dù có giải thích thì cô cũng sẽ không giải thích rõ ràng được.

Thẩm Hoán choáng váng, Tống An Cửu giống như "Nhân sinh đắc ý cần tận hoan, mặc khiến kim tôn đối không nguyệt(6)"

Trích từ bài thơ "Thương tiễn tử" của Lý Bạch

(6)Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mặc sử kim tôn đối nguyệt!

Dịch nghĩa:

Trời sinh ra ta có tài thì ắt sẽ được dùng

Ngàn vàng tiêu sạch hết rồi sẽ có trở lại

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Anh hai, khẩu vị của anh hơi nặng đó

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Sau khi đuổi Thẩm Hoán đi, Tống An Cửu vốn nghĩ ngày hôm nay sẽ rất thuận lợi nhưng vào tiết học cuối cùng lại vẫn bị người khác quấy rầy.

Ngay hàng ghế trước, một tên nam sinh làm rơi cây bút nên cậu ta nhờ cô giúp đỡ tìm giúp cậu ta.

Tống An Cửu cũng đồng ý giúp cậu ta lượm.

Chẳng được bao lâu, bút của cậu lại rơi lần nữa.

Hết cách rồi, cô lại lượm một lần nữa.

Lần thứ ba, lại tìm giúp.

Lần thứ tư, cuối cùng không còn nhịn được nữa, Tống An Cửu vỗ bàn đứng dậy, trực tiếp tóm chặt cổ áo người nam sinh kia "Cậu đang tìm có đúng không?"

Toàn trường ồ lên, còn người nam sinh kia bày ra vẻ mặt khó mà tin nổi. Cậu cũng không ngờ rằng một cô gái có bề ngoài ngoan ngoãn như thế lại có một tính cách mạnh mẽ đến thế. Cuối cùng cậu ta cũng nhường bước.

Sau khi tan học về nhà, cô nói ra việc này với Phó Thần Thương nhưng Phó Thần Thương chỉ cười ám muội không rõ "Đừng quên em đã có anh, sau này bất kể là ai theo đuổi, em cũng không được phép đồng ý."

Tống An Cửu không hiểu, tại sao đang yên đang lành lại trở thành ra thế này.

Buổi tối, Phó Thần Thương ngồi trên ghế salông kiểm tra bài tập cho cô thì đột nhiên chuông cửa vang lên.

Phó Thần Thương đứng lên mở cửa, mới vừa mở ra lại đột nhiên đóng lại nhưng lại bị người ngoài cửa gắt gao chặn lại.

"Anh hai, anh chào đón em vậy sao?"

Người đến chính là tam thiếu gia nhà họ Phó – Phó Hoa Sanh.

"Làm sao em biết nơi này?" Khuôn mặt của Phó Thần Thương lạnh như băng, lúc này cửa chỉ khép hờ và hiển nhiên anh không có ý định để cậu ta đi vào.

Phó Hoa Sanh không đáp "Anh à, về nước mà cũng không trở về nhà sao? Còn ở đây kim ốc tàng kiều (nhà vàng cất người đẹp) nữa. Nơi này có vẻ như cách trường học của cô bé kia rất gần. Mấy ngày trước anh còn có ý tiếp cận Lương Đông, rốt cuộc anh đang có mưu tính gì?"

"Không liên quan đến em."

"Anh sẽ không động tâm chứ?" Phó Hoa Sanh như nghĩ ra chuyện gì đó nhưng lại cảm thấy không có khả năng xảy ra.

"Cái gì?"

"Đừng giả vờ ở trước mặt em. Anh à, em hi vọng anh nên giữ khí tiết (chí khí kiên cường trong việc bảo vệ giá trị và danh dự của mình) một chút vì em không muốn phải cạnh tranh bất chính với anh." Phó Hoa Sanh dùng những lời nói chính nghĩa quyết định lừa anh trai mình một phen.

"Hôm nay em lại đến nhà anh nói về chuyện khí tiết đấy."

Phó Hoa Sanh ngượng ngùng có cảm giác không đứng vững "Khụ, em thấy anh không nên đối xử tàn nhẫn với mình như thế. Anh không thấy thẳng thắn nói Cảnh Hi kia đang trong tình trạng "Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt"(7)sao?"

(7)Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt, hướng dương hoa mọc tảo phùng xuân.

Lầu gần mặt nước sớm trăng, cây gần ánh nắng chồi xuân nảy nhiều.

"Làm sao em biết cậu ta bị bỏ mà không phải cậu ta cố ý làm em thả lỏng cảnh giác?" Phó Thần Thương hỏi ngược lại.

Phó Hoa Sanh đột nhiên nở nụ cười, ung dung ôm lấy Phó Thần Thương kiên định nói: "Được, mới vừa rồi em nói đùa với anh đấy. Đề nghị của ông nội thật kỳ lạ, ai sẽ ngốc đến nỗi thật sự muốn kết hôn với một sinh vật ngoài hành tinh kia? Mà không phải anh cứ muốn đứng nói chuyện với em ngoài cửa này chứ?"

Phó Thần Thương không nói để Phó Hoa Sanh vào, cũng không nói không cho phép vào, anh chỉ trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì.

"Lẽ nào bên trong có phụ nữ?" Tâm tư Phó Hoa Sanh đang bắt đầu suy đoán, sau đó cũng lập tức cười xấu xa "Vậy em càng muốn đi vào, để xem người phụ nữ nào lại có bản lĩnh khiến anh lại "kim ốc tàng kiều" (nhà vàng cất người đẹp) như vậy."

Lần này Phó Thần Thương cũng không ngăn cản mà trực tiếp đi vào trong nhà. Thấy vậy, Phó Hoa Sanh cũng lập tức hào hứng đuổi theo đi vào, kết quả vừa đi vào liền sững sờ. Anh đang nhìn thấy cảnh tượng Tống An Cửu đang nằm nhào trên khay trà làm bài tập mà như đang bị ai khổ cực tra tấn. Vào lúc ấy, Tống An Cửu cũng nhìn thấy anh ta, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Phó Thần Thương nhìn Tống An Cửu ăn mặc đồ ngủ đơn bạc thì nhú mày nói: "Vào phòng đi."

"Ồ." Tống An Cửu tò mò lên lút liếc nhìn người kia, không biết anh ta giống Phó Thần Thương đến mấy phần nhưng xem ra cũng là một tên đàn ông rất khinh bạc không giống người tốt. Sau khi thu dọn đồ đạc xong, cô đi vào thư phòng, trong lòng thầm nghĩ, có khách lại không nói sớm còn bày ra đáng về khổ chịu với cô.

Khuôn mặt anh tuấn của Phó Hoa Sanh như đang bị một cỗ khí phách hèn mọn phá hoại về đẹp "Anh à, khẩu vị của anh hơi nặng nha. Vị thành niên cũng ra tay? Nếu cô gái kia là con gái nhà họ Tống thì năm nay cũng hai mươi tuổi rồi."

Phó Thần Thương cũng không giải thích "Nơi này không phải chỗ nói chuyện."

"Đi ra ngoài?"

Phó Thần Thương cầm áo khoác, xem như là đồng ý.

"An Cửu!"

Tống An Cửu nghe được Phó Thần Thương gọi mình nên từ thư phòng lén lút đưa đầu đi ra.

"Anh đi ra ngoài có chút việc, em ở nhà một mình..."

"Không thành vấn đề!" Tống An Cửu vội vàng mở miệng.

"Làm xong bài tập đi, anh về sẽ kiểm tra."

"Biết rồi." Tống An Cửu thất vọng rụt cổ trở lại.

Phó Hoa Sanh kinh hãi đến biến sắc "An Cửu? Là Tống..."

"Đi ra ngoài nói." Ánh mắt Phó Thần Thương lạnh lẽo ngăn cản lời anh ta nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tôi chỉ lấy lại thứ vốn nên thuộc về tôi

Hai người đi đến một quầy rượu nằm dưới danh nghĩa của Phó Hoa Sanh.

Vào phòng, Phó Hoa Sanh nôn nóng gọi quản lý ra, dặn ông ta không được để bất kì ai quấy rầy, sau đó mới lửa giận bùng bùng chất vấn: "Anh hai, anh có ý gì?"

Phó Thần Thương vân đạm phong khinh (1) ném ra một quả bom nặng kị: "Tôi muốn vị trí chủ tịch của SK."

Phó Hoa Sanh giật đến cười thành tiếng "Anh hai, anh đang nói đùa?"

"Cậu nghĩ vậy sao?"

Phó Hoa Sanh cười lạnh: "Anh cho rằng người đàn bà kia dễ giải quyết đến vậy?"

"Nửa tháng trước, chúng tôi đã lấy chứng nhận kết hôn."

Phó Hoa Sanh cả kinh nói không ra lời, sắc mặt âm u: "Bây giờ anh muốn tranh cùng tôi?"

"Tôi chỉ lấy lại thứ vốn nên thuộc về tôi."

"Anh vẫn trách tôi chuyện lần trước, vì tôi không đứng ra giúp anh?"

Sắc mặt bỗng chuyển thâm, trong phút chốc chính là trời băng đất tuyết, Phó Thần Thương đáp lời: "Người không vì mình, trời chu đất diệt, cho dù là anh em ruột thịt thì cũng thế thôi."

"Được! Tôi nhận, nhưng mà, tôi hi vọng có thể cạnh tranh đường đường chính chính với anh, anh cần gì phải dùng mấy thủ đoạn hạ lưu đó! Anh hai, tôi không thể nhìn nổi anh!"

Phó Thần Thương chẳng thèm để ý chút nào, nhếch miệng nở nụ cười khinh miệt: "Thật sao? Thủ đoạn hạ lưu? Cưới một đứa bé không có thuốc chữa bệnh, trong vòng một năm bồi dưỡng cô ấy đưa vào đại học A bằng thực lực chính mình, không thể ly hôn trong vòng năm năm, nếu không sẽ thành kiểm củi ba năm thiếu một giờ, hai bàn tay trắng!" Nói đến đây, phó thần thương dừng lại một chút: "Nếu không, cậu có thể thử một chút?"

Bị nói trúng tim đen, sắc mặt Phó Hoa Sanh xanh mét, hần thừa nhận, loại mạo hiểm lớn như vậy, hần không muốn dính đến. Đối với chuyện này, hần tình nguyện dành thời gian năm năm để thực hiện những việc quan trọng hơn mà không phải để đặt lên một người phụ nữ không biết từ đâu ra.

Vậy nên, cho dù ban đầu lão già kia trực tiếp đưa ra 20% cổ phần SK, điều kiện mê người như vậy nhưng hần cũng không dám dễ dàng đồng ý. Mà ngay sau khi hần điều tra cận kề về Tống An Cửu, ý định từ bỏ ngày càng lớn, lão đại Phó Cảnh Hi và Tống An Cửu vốn có quen biết, việc này không phải không có nguy hiểm, huống chi, người nào không biết Tam thiếu Phó gia thích nhất là phụ nữ biết chung diện, bắt anh ta cưới một người phụ nữ xấu xí làm vợ thì thả đi chết còn hơn!

Điều khiến Phó Hoa Sanh không thể hiểu được, đó chính là, tuy cô gái vừa rồi cũng thoáng có nét giống Tống An Cửu, nhưng lại khác nhau một trời một vực với Tống An Cửu của một tháng trước mà hần biết. vậy mà Phó Thần Thương nói chắc như đinh đóng cột rằng đó chắc chắn là Tống An Cửu, không sai.

Phó Chính Huân – người sáng lập tập đoàn SK có ba người con, con trai lớn Phó Hoàng Văn do vợ trước Doãn Đình Lan sinh ra, cũng chính là cha đẻ của Phó Cảnh Hi. Sau đó, ông ly hôn ở tuổi bốn mươi một và cưới Phùng Uyển gần mười tám tuổi, đó cũng chính là mẹ ruột Phó Thần Thương và Phó Hoa Sanh. Vừa bước chân vào hào môn, chuyện tranh đoạt tài sản là không thể tránh khỏi. trong ba người con trai, Phó Hoàng Văn làm việc quá mức cố hủ, cũ kỹ, Phó Hoa Sanh thì phong lưu táo bạo, chỉ có Phó Thần Thương là có thiên phú cao nhất, trầm ổn kín kẽ, ánh mắt tinh chuẩn, chỉ tiếc chí hướng không nằm ở chỗ này. Phó Chính Huân vẫn vô cùng tiếc hận vì điều này, nhưng ông đã dùng hết mọi phương pháp mà con trai vẫn không chịu chuyển công ty. Cho đến khi Phó Cảnh Hi dần dần lớn lên, ưu tú hoàn mỹ, gần như xuất sắc, mặc dù không được khôn khéo, lão làng như Phó Thần Thương nhưng cũng coi như an ủi Phó Chính Huân một chút.

Ba tháng trước, người vốn một mực định cư tại nước ngoài – Phó Chính Huân dọn trở về thành phố A, đồng thời khản cấp triệu hồi bốn người Phó Hoàng Văn, Phó Cảnh Hi, Phó Thần Thương và Phó Hoa Sanh.

Mặc dù đã gần bảy mươi tuổi nhưng tinh lực ông vẫn rất dồi dào, mặt lạnh thiết huyết, không chút đáng về già nua, nhưng lúc đó, chỉ sau một đêm, Phó Chính Huân nhìn qua dường như già đi gần mười tuổi.

Lúc bắt đầu, Phó Chính Huân chỉ nói đây là việc xấu trong nhà, kể ra mới biết ông có một người bạn cũ, mấy năm trước đã qua đời, mà người bạn này cũng là một trong những người năm đó sáng lập ra SK, những đồng tiền đưa vào vận hành đầu tiên cũng từ tay bà ấy góp vốn, còn lý do tại sao sau này bà ấy rời đi, ông không nói, bọn họ cũng không hỏi đến.

Câu chuyện vừa chuyển, ông liền nhắc đến đứa cháu gái của người bạn cũ này, năm nay hai mươi, cuộc sống không tốt, tình cảnh tương đối bi thảm. mà nỗi nuối tiếc lớn nhất của người bạn kia chính là đứa cháu này.

Người bạn cũ này là Nguyễn Quân, bà ngoại Tống An Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tình thế bất buộc

Ông cụ nói, trong ba người Phó Cảnh Hi, Phó Hoa Sanh, Phó Thần Thương, chỉ cần ai nguyện ý cưới Tống An Cửu và chăm sóc cô ấy thật tốt thì có thể lấy được hai mươi phần trăm cổ phần SK, bởi cô gái này không hiểu chuyện kinh doanh, ông không thể qua loa chuyển giao trực tiếp cổ phần cho cô được, nên mới nghĩ đến cách này. tất nhiên, chuyện kết hôn không hề đơn giản như vậy, họ còn phải bồi dưỡng cô, trong vòng một năm để cô có thể sử dụng thực lực thật sự của mình thuận lợi tiến vào đại học A, sau đó thuận lợi tốt nghiệp, biến một đứa con gái còn đồ thành một thực nữ xứng đáng bước vào nhà họ Phó. Trong vòng năm năm kết hôn không được ly hôn, năm năm sau mới có thể lấy được cổ phần, nếu không sẽ thành kiểm củi ba năm thiếu một giờ.

Dĩ nhiên, kết hôn, thi đại học, thứ tự tùy thích. Ví dụ, Phó Cảnh Hi còn nhỏ tuổi, vậy thì không cần gấp gáp kết hôn, hai người có thể xác định quan hệ trước.

Những điều kiện này, có thể nói là nghiêm khắc, nhưng hai mươi phần trăm cổ phần cũng đủ để làm cho con người ta động lòng.

Vốn dĩ, với thân phận của bọn họ, hôn nhân không ai có thể làm chủ, bây giờ, ông cụ đã dự định thí sinh, hơn nữa, điều kiện đặt ra lại mê người như vậy, bất kể khó khăn ra sao, họ cũng không ngại thử một lần.

Dĩ nhiên, ngoại trừ kẻ không tham dự tranh quyền, cũng không chịu sự định đoạt của ông cụ - Phó Thần Phuong.

Phó Thần Phuong đã sớm có bạn gái, bên nhau cũng được mười năm, hai người cũng đã trù tính đến việc kết hôn, mặc dù ông cụ vẫn không thích cô gái kia, nhưng cũng hết cách với anh.

Lần này gọi Phó Thần Phuong đến cũng chỉ là để cho có mà thôi.

Về phần Phó Cảnh Hi, vốn dĩ, cậu ta là người có lợi thế lớn nhất, thế nhưng, không ngờ ngay khi đó, cậu lại mắc sự ngăn trở của cha mà lập tức cự tuyệt.

"Tại sao? Con và cô bé ấy không phải bạn học sao?" Lúc ấy, ông cụ hỏi thế.

"Chính là bởi vì hiểu rõ, cho nên mới cự tuyệt." Phó Cảnh Hi hồi đáp, không kiêu ngạo, không tự ti.

Thế này chẳng khác nào mình ta tranh hong? Phó Hoa Sanh quả thật hả hê vô cùng, vó ngựa phóng nhanh (2)!

Anh em ruột thịt vốn không quan tâm, dính líu đến chuyện này, giờ đây, nhanh như vậy lại áp đảo được một đối thủ.

Sự hài lòng của Phó Hoa Sanh chấm dứt ngay sau khi anh xem xong tư liệu về Tống An Cửu, rồi chuyển thành tuyệt vọng khi nhìn thấy Tống An Cửu ngoài đời.

Thôi, anh tình nguyện tiếp tục từ từ đấu với anh cả. cuộc sống có thể có mấy cái năm năm chứ, cần gì phải hành hạ chính bản thân mình! Dù cô gái kia có nửa phần có thể bước vào mắt, anh cũng có thể cố thử một chút. Nhưng thật sự đây quả là khiêu chiến cực hạn.

Bước ngoặt mọi chuyện xảy ra tại hai tháng trước, cha Tô Hội - bạn gái Phó Thần Phuong bị bỏ tù do tham nhũng nhận hối lộ. Phó Thần Phuong không tranh quyền tranh thế, tất nhiên cũng không có quyền có thế, cầu xin mọi người cũng không thể cứu được cha Tô Hội ra ngoài.

Nghĩ đến tình cảnh khi đó, Phó Thần Phuong gần như tuyệt vọng chạy đến tìm mình, một người cao ngạo như vậy, giờ đây lại phải cúi đầu trước bản thân, trong lòng Phó Hoa Sanh... vô cùng sáng khoái.

Đúng, rất sáng khoái! Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ bằng được anh ta, luôn bị đưa ra so sánh cùng anh, ngay cả quyền thừa kế mà anh nhận được, cũng như thế là do được anh ta đem tặng đứa em trai này, không ai nhìn được đến sự cố gắng của anh, cộng thêm thái độ kiêu ngạo tự phụ, coi trời bằng vung của người kia, thật sự, anh không thể yêu thương nổi người anh trai này. thế nhưng, cũng không phải là anh thấy chết mà không cứu, lúc ấy, Phó Chính Huân đã đưa ra tối hậu thư, ai cũng không được giúp nó, anh sao còn có lá gan làm trái chứ.

Kết cục cuối cùng của chuyện này chính là, vì cứu cha, Tô Hội trở thành người tình của Sở Mạch chủ tịch tập đoàn đối đầu với SK.

Lúc ấy, Phó Thần Phuong tự giam mình trong phòng bảy ngày bảy đêm. Phó Chính Huân cũng nổi lòng dạ độc ác, ngăn cản Phùng Uyển, không cho phép bắt cứ ai quản.

Sau đó, đứng ở trước mặt anh chính là Phó Thần Phuong của ngày hôm nay.

Không nói tiếng nào cười Tống An Cửu Phó Thần Phuong, nói với anh muốn vị trí tổng giám đốc SK Phó Thần Phuong.

Hai anh em đều trầm mặc không nói một lời.

Từ không thể tin, phần nỗ cho đến bây giờ là thần thờ thờ dài, Phó Hoa Sanh nói:" Anh Hai, cần gì....."

Phó Thần Phuong dựa ngửa người lên ghế sofa, mặt không thay đổi nhìn biểu cảm bi thống của người đối diện:" Không cần đùa bốn mấy trò mèo này nữa."

Sự áy náy và đau lòng trên mặt Phó Hoa Sanh nháy mắt rút đi:"Ha ha! Thôi, quả nhiên không lừa được anh! Đã như vậy, anh Hai, anh cũng đừng trách em trai độc ác."

Vốn còn định dờ chút tình thân ra để anh ta mũi lòng không rat ay quá hung ác, nhưng quả nhiên con người này chẳng định chừa chút thể diện nào cho mình nữa.

Phó Thần Phuong lướt mắt nhìn anh, "Tình thế bất buộc mà thôi."

Phó Hoa Sanh hận nghiêng răng nghiêng lợi, cái vẻ mặt tự phụ, cả ngày một bộ "Không có thứ ta không có được, chỉ có thứ ta không muốn." này quả thật khiến anh khó chịu vô cùng.

Hài lòng cái gì! Ròng rã năm năm! Tôi có rất nhiều cơ hội nạy góc tường của anh! Hơn nữa, tiểu gia đây trẻ khỏe cường tráng, phong hoa lỗi lạc như

này, người phụ nữ anh có thể làm được, chẳng lẽ tôi không thể? Chỉ có điều, tiểu gia không muốn ăn mà thôi, chứ không có thứ tiểu gia đây chưa nhai được!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cảm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Làm đến khi trời sáng

Thật vất vả có được một buổi tối Phó Thần Phuong không trở về để được ngon giấc, ấy vậy mà vừa mới vào giấc thì có tiếng gõ cửa thùng thùng vang lên.

Tổng An Cửu lười cả bật đèn, khó chịu đi mở cửa, vừa định xoay người lại ngủ tiếp thì bất ngờ bị một vật nặng đập ngã xuống đất.

"Mẹ nó! Cái eo!" Tổng An Cửu đau đến hô to gọi nhỏ, tối qua bị dày vò đến đau nhức cả người!

Phó Thần Phuong cau mày, hơi thở nóng rực khác thường phun lên vành tay nhảy cảm của cô: "Bảo bối không được ăn nói thô tục....."

Tổng An Cửu bị mùi rượu nồng nặc hun đến phải bịt mũi: "Kêu ai là bảo bối? Đi đến đâu phong lưu vui vẻ uống đến thành như vậy! Làm ơn lần tới trước khi ra cửa thì mang chìa khoá theo được không?"

"Không mang theo. Em ra mở cửa cho anh." Phó Thần Phuong nói với vẻ đương nhiên. Tối nay, hai anh em hem xé rách mặt nạ của nhau, sau đó sáng khoái uống rượu. Phó Hoa Sanh say khướt đòi phải đến nhà anh ngủ, bị Phó Thần Phuong gọi phụ tá đến đưa đi, từ chỗ nào đến thì quăng về chỗ đó đi.

Tổng An Cửu giận đến nổi điên, vành tai càng bị hơi thở kia phát đến tâm phiền ý loạn, chỉ là cả cơ thể bị người đàn ông đè ép đến mức không thể động đây.

"Này, đứng lên a! Anh không định ngủ tối trên hành lang đấy chứ!"

"Không, ngủ trên người em." Phó Thần Phuong lại gần khuôn mặt cô, nắm với vẻ mặt thoải mái.

"Khốn kiếp, anh già bộ say! Uống say mà còn có thể hỏi đáp mạch lạc rõ ràng như vậy, định để tôi tức chết?"

"Không say, bảo bối, em phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?"

"Vậy có thể làm phiền ngài ngoan ngoãn nghe lời đứng lên trước được không?"

Cuối cùng, Phó Thần Phuong cũng đại phát từ bi bỏ dậy, Tổng An Cửu cũng đỡ eo đứng lên, nhân tiện bật đèn trong phòng.

Chỉ thấy cổ áo Phó Thần Phuong mở rộng, quần áo xóc xếch, tóc mái rối tung, cặp mắt che một tầng sương mù, hoàn toàn khác với hình tượng cẩn thận tỉ mỉ thường ngày, nhưng lại mang một vẻ mỉa mai hoặc lạ lùng.

Phó Thần Phuong đi đến ghế sofa ngồi xuống, xoa xoa ấn đường: "Nước."

Khốn kiếp, sai bảo mình thật thuận tay nha! Tổng An Cửu tức giận đi rót chén nước lạnh cho anh.

Phó Thần Phuong uống hai ba ngụm là xong, dường như đã tỉnh táo đôi chút, ánh mắt dần có tiêu cự.

"Bài tập làm xong chưa?"

Tổng An Cửu tròn tròn mắt, "Hả?"

"Lấy ra anh kiểm tra!"

"Không phải chứ! Anh đã uống đến như vậy còn đòi kiểm tra cái gì chứ, làm ơn, hãy sống yên ổn một chút, tắm rửa rồi đi ngủ đi được không?"

"Đi lấy." Giọng nói mang theo sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Lòng bàn chân run lên, Tổng An Cửu không chút tiền đồ, hi hà hi hục chạy đi lấy sách bài tập ra.

Rõ ràng mới vừa nãy còn là con quỷ say mềm, đảo mắt đã hai mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm quyển sách, bắt đầu giãy vò cô.

Tổng An Cửu nom nóp lo sợ ngồi ở một bên nhìn anh phê chữa.

Chỉ thấy sắc mặt Phó Thần Phương càng ngày càng khó coi, cuối cùng đã là gió thổi báo giông tố sắp đến, "Pằng" một tiếng đem sách bài tập của cô quăng lên khay trà: "Mười đề toán chỉ làm năm, cả năm đều lỗi, bài thi Anh ngữ thì chọn tất cả đáp án B, điền từ vào chỗ trống thì điền loạn hết, viết văn..."

Tổng An Cửu càng nghe càng chột dạ, "Em không biết làm!"

"Chắc là không biết hay là không muốn làm?"

Được rồi! Là do cô không muốn làm, nhưng quả thật là cô không có tâm trí để học tập thật, thấy mấy bài thi kia là não lại bắt đầu choáng váng.

"Làm lại toàn bộ."

"Cái gì? Hiện tại?"

"Làm không xong không cho ngủ."

"Em không làm!"

"Vậy chúng ta sẽ làm cái khác!"

Vậy chúng ta sẽ làm cái khác... Khác em! Gái! Anh! Hận nhất chính là câu này! không thể đổi chiều khác sao?

Tổng An Cửu sợ hãi trong lòng, che lại cái eo đau: "Làm thì làm."

"Làm" này tất nhiên là làm bài tập.

Phó Thần Phương đã sớm đi vào phòng ngủ ngủ, cô còn phải thức đêm, vừa luống cuống chân tay xem sách hướng dẫn, vừa theo đó dựa vào mà làm bài. Tiếng anh, vì có quá nhiều từ đơn không biết, thả ra gần như tra từ điển suốt đêm, ngón tay mài giấy đến sắp thành kén, số học thì khỏi phải nói đến.

Làm làm liền làm đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chú

Buổi sáng Phó Thần Phương tỉnh dậy liền thấy bộ dáng ngủ gục trên bàn trà của Tổng An Cửu.

Rút bài thi và sách bài tập của cô, nhìn lướt qua, vẫn là kết quả thảm không nổi nhìn, nhưng ít ra lần này còn có tâm học tập, anh hài lòng gật đầu: "Coi như nghe lời."

Vừa mới chuẩn bị ôm cô đến giường ngủ thì Tổng An Cửu tỉnh, đôi mắt thâm quầng, chân tay cô luống cuống lật từ điển: "Em lập tức đi làm! Chỉ còn mấy đề nữa thôi!"

"Miễn cưỡng vượt qua kiểm tra, đi ngủ đi! Buổi sáng không có lớp, có thể ngủ thêm một lát nữa."

Một câu vượt qua kiểm tra, thiếu chút nữa khiến Tổng An Cửu kích động đến lệ nóng vòng quanh.

Còn chưa cảm động xong liền nghe được Phó Thần Phương nói, "Cái gốc của em quá kém, chỉ đến trường học thêm là không đủ, anh sẽ mời cho em một gia sư, buổi tối đến dạy kiến thức lớp mười một cho em."

Tổng An Cửu mới vừa đứng lên liền vô lực ngã đi, "Phó Thần Phương đòi trước tôi bởi một tổ tiên nhà anh sao mà bây giờ anh đối xử với tôi như vậy!"

Oan nghiệt a!

Mặc kệ cô nói gì, chuyện anh đã quyết định thì chắc chắn sẽ không thay đổi.

Gia sư dạy tối đến ngay trong hôm đó. Đó là một nữ giáo viên trẻ rất đặc biệt.

Tổng An Cửu vừa nằm ở đó đọc sách, vừa oán thầm, sẽ không phải là mang danh nghĩa cho cô học thêm để thỏa mãn tư dục bản thân đi!

"An Cửu, chào em."

Tổng An Cửu nhanh chóng để bút xuống đi đến: "Chào cô giáo!"

"Tổng An Cửu! Xin chào, tôi là Ngải Hinh, em có thể gọi tôi là cô Ngải là được. Phó tiên sinh đã trao đổi tình trạng của em cho tôi, hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu học! sau đây, tôi sẽ nói cho em lịch làm việc của chúng ta trong hai tháng này."

Chắc chắn, âm thanh dịu dàng, người nghe mà xương cũng mềm!

Tổng An Cửu khéo léo trả lời, "Cô Ngải, mong chúng ta sẽ học tập hiệu quả."

Phó Thần Phương xoa xoa đầu cô: "Tôi nay anh đi ra ngoài có chuyện, em ở nhà nghe lời cô giáo nghe chưa."

"Ồ." Hai mắt Tổng An Cửu rục lên.

"Nếu như bướng bỉnh, em cũng biết hậu quả."

Mỗi lần trước khi ra cửa đều uy hiếp cô! Tổng An Cửu lau hàng lệ chưa xót, một bộ chim cút, uể oải tiễn anh đi, ngược lại, Ngải Hinh bên kia nhìn bóng người rời đi không dời mắt.

Vóc người đẹp mắt, tính tình dịu dàng, lại đặc biệt cso kiên nhẫn, Ngải Hinh lên lớp không tồi, chỉ là khi dạy cứ có chuyện gì muốn nói lại thôi.

Sau khi kết thúc khoá trình, cuối cùng, cô ta cũng không nhịn được nói: "An Cửu, chú em thật đẹp trai, bạn gái chắc canh cũng rất xinh đẹp nhỉ!"

Chú? Có vẻ Phó Thần Phương không nói rõ quan hệ giữa hai người rồi, An Cửu cắn cắn đầu bút: "Không có bạn gái."

"Thật?" Cả khuôn mặt Ngải Hinh đột nhiên toả sáng, thiếu chút nữa loé mù mắt cô.

"Tôi lừa cô làm gì?" Cô cũng không nói dối, anh ấy vốn không có bạn gái, chỉ có vợ mà thôi.

Ngải Hinh ra vẻ tùy tiện hỏi một chút: "Vậy em biết anh ấy thích loại hình phụ nữ nào sao?"

"Úm, chủ động to gan!" Tổng An Cửu nghĩ phỏng chừng Phó Thần Phương nhàn đến không có việc gì làm mới lấy cô làm đồ chơi tiêu khiển, bây giờ cô đưa cho anh ta một người phụ nữ xem anh còn có tinh lực đi đùa giỡn cô không, không chỉ như thế, cô còn có thể nhân cơ hội thu gom chứng cứ anh "lạc lối"!

Chắc, Tổng An Cửu, sao mày có thể thông minh như vậy! Càng nghĩ càng đẹp, vì vậy càng thêm cố gắng nói.

"Thật, tôi hiểu rõ chú ấy nhất! chú từ trước đến nay vẫn chưa có bạn gái, có lẽ là bởi vì mặt người la chó gằn nên không có cô gái nào dám theo đuổi!" Tổng An Cửu mở miệng một câu chú, đóng miệng một câu chú, nhắc nhiều đến quen miệng hẳn.

Đang nói, Phó Thần Phương trở lại.

Tâm tình Tổng An Cửu không tệ, cho nên đặc biệt ân cần chạy tới cầm giày đổi cho anh, Phó Thần Phương có chút ngoài ý muốn liếc cô một cái, "Ngoan."

Sau đó hỏi Ngải Hinh, "Như thế nào?"

"Vẫn được, tuy gốc kém nhưng học được khá nhanh." Ngải Hinh bày ra bộ dáng chuyên nghiệp, chỉ có đôi mắt đầy tình ý là tiết lộ tâm sự, khát vọng của thiếu nữ.

Phó Thần Phương gạt đầu một cái, "Tôi đưa cô về."

Anh ấy cố ý trở về để đưa cô đi sao? Ngải Hinh tỏ vẻ thụ nhục sùng kính, hai mắt không che giấu được sự mừng rỡ, dè dặt nói: "Tự tôi có thể về được."

"Quá muộn." Phó Thần Phương cất giọng chân thật đáng tin.

"Vây..... Cảm ơn!" Ngải Hinh lòng của đều muốn phiêu lên rồi.

Phát triển thuận lợi như vậy, Tổng An Cửu cũng hưng phấn đến mức trái tim cũng bay lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Cầm Thủ Không Đáng Tin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.